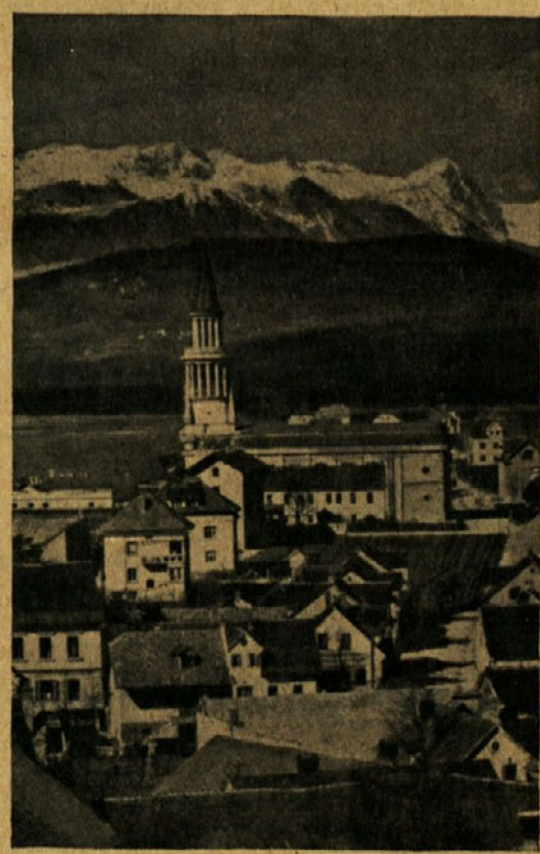

vetje

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVI
Oktober 1939
Štev. 10

— Vsebinska 10. številka: Naslovna slika: Sv. Frančišek v šiški. Serafinski rožni venec 289. — Več umbrijskega sonca 290. — Kristjan in narod 292. — Serafinski rožni venec 295. — Poglavje o previdnosti božji 297. — VI. Mednarodni kongres Kristusa Kralja 297. — Slovenski tretjerednik — žrtev afriškega misijona 299. — Naši jubilarji 301. — Dan pred smrtjo našega očeta sv. Frančiška 304. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 305. — Frančiškova mladina 307. — Španski mučenik 309. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 311. — Naše sestre Marijine misijonarke 312. — Življenje kapucinskega brata Jurija 314. — Razgled po svetu 315. — In naj molijo za mrtve 320.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

O k t o b e r

1	N		18. pobinkoštna ned. B. Janez in Nikolaj 1-3. r.	16 P	Čm.	S. Hedviga vdova;
				17 T		S. Marjeta Alacoque dev.;
2	P	PO.	S. Angeli varuhi;	18 S		S. Luka evangelist;
3	T		S. Terezija Deteta Jezusa;	19 Č	PO.	S. Peter Alcantara 1. r.
4	S	VO, PO.	S. Frančišek Asiški;	20 P		S. Janez Kancij sp.;
5	Č	Čm.	B. Felicija 2. r.; S. Placid;	21 S	Čm.	B. Jakob šk. 1. r.; Hilarin;
6	P	PO.	S. Marija Frančiška 3. r.;	22 N		21. pobin. ned. - Misijonska. - Posvečevanje cerkva.
7	S		Kraljica sv. Rožnega venca;	23 P		B. Jožefina dev. in muč. 2. r.
8	N		19. pobinkoštna ned. S. Birgita 3. r.	24 T		S. Rafael nadangel;
9	P	Čm.	S. Dionizij in tov. mučenci;	25 S	Čm.	B. Baltazar 1. r.
10	T	PO.	S. Daniel in tov. muč. 1. r.	26 Č	PO.	B. Bonaventura P. 1. r.
11	S	PO.	Materinstvo Mar. Device;	27 P		6. dan med osmino P. C.
12	Č	PO.	S. Serafin 1. r.;	28 S		S. Simon in Juda Tadej;
13	P	Čm.	S. Edvard kralj;	29 N	PO.	22. pobinkoštna ned. Praznik Kristusa Kralja.
14	S		S. Kalist I. pap. in muč.	30 P	PO.	B. Angel Akr. 1. r.
15	N		20. pobinkoštna ned. S. Terezija dev.;	31 T		B. Krištof in Tomaž, 1. r.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

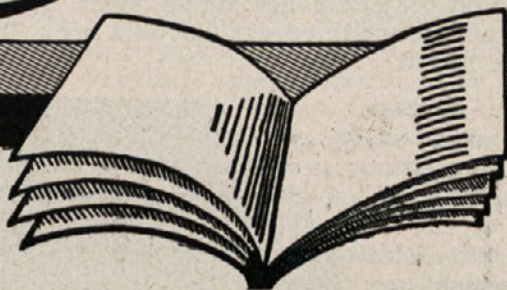
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-X.
Oktober

P. KRIZOSTOM:

Serafinski rožni venec

1. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v prvo skrivnost:
da je Devica Sina spočela
božjega Sina — večno Svetost.*
2. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v drugo skrivnost:
Mati vesela je odhitela
k Elizabeti v daljne gore.*
3. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v tretjo skrivnost:
Mati Devica nam je rodila
in podarila Kralja sveta.*
4. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v četrto skrivnost:
Modri iz Vzhoda so počastili,
verno molili Dete z neba.*
5. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v peto skrivnost:
Mati Marija našla je Dete
med učeniki — večno Modrost.*
6. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v šesto skrivnost:
Jezus je iz groba vstal poveličan
in se prikazal tebi, Gospa.*
7. *Duša prepevaj v svetem veselju
in se zamisli v sedmo skrivnost:
Jezus je Mater dvignil v nebesa,
kjer jo je kronal s krono zvezda.*

Več umbrijskega sonca

Ne mislim na naravno umbrijsko sonce. Gotovo tudi to v sončni Italiji in njeni še sončnejši Umbriji lepše sveti, kot pri nas. A to je božji dar Italiji, kot so nam naše divne planine. Na drugo umbrijsko sonce mislim, tako ožarjeno od božjega Sonca, da še danes, po več kot 700 letih, kar je zašlo za gorami večnosti, ogreva človeška srca. To umbrijsko sonce je sv. Frančišek Asiški.

Frančišek! Že ob tem imenu objame zemskega izgnanca neko sladko-grenko domotožje po izgubljenem zemskem rajju, ki bi moralo po božji dobroti biti delež nas vseh. Toda zemski raj je za vedno izgubljen za nas. Domotožje po njem so le opojne sanje, prav kot po mladostnem rajju. Toda en košček izgubljenega zemskega raja si je še moč nazaj priboriti. Najbolj živ in vabljev dokaz temu je med navadnimi zemljani sv. Frančišek Asiški. Odtod tisto domotožje po izgubljenem rajju, ki nas objame, ko slišimo njegovo ime.

Poglejmo tja na bele umbrijske ceste. Berača vidimo, zdaj na tej, zdaj na oni. Kaj drugega more biti človek, ki bosonog, v revni, zašiti halji, z vrvjo prepasan, hodi svoja pota, zdaj ves zamišljen, zdaj napol glasno z naravo se pogovarja, zdaj zopet občutno pojoč. Da, berač je, a svoje vrste berač. Tako ubogega berača, a obenem tako bogatega Italija še ni videla in bržčas tudi ostali svet ne.

Sv. Frančišek Asiški

C. Medović

Iz ljubezni do njega, ki je bil bogat, pa je za nas ubog postal, se je tudi Frančišek, sin bogatega asiškega trgovca in bodoči dedič te bogati-je, prostovoljno vsemu odpovedal in zaročil z evangeljskim uboštvo. Tisto brezpridržno uboštvo si je izbral za svojo nevesto, kot njegov vzornik naš Gospod, o katerem je pisano: Lisice imajo svoj brlog in ptice pod nebom gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.« (Luk 9, 58.)

Ker se dotlej še nobeden zgolj človeških otrok ni tako stoprocentno vsemu svetnemu odpovedal, tako, da svojilnega zaimka moj, moja, moje sploh ni hotel več poznati, tudi nihče ni že tu tako stoprocentno bogat postal, kot on. In ker še nihče ni tako zvesto na sebi uresničil, kar je pisano: »Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.« (Mat 18, 3.) Še nikdo ni tak srečen evangelijski otrok postal, kot on.

Že naraven otrok v svoji ljubkosti je magnet za vsakega. Celó žival, s katero se igra, menda to nagonsko čuti. Ko bi odraščeni z mačko ali psičkom tako ravnali, kot često ravnajo otroci, bi jo izkupili. Z njimi so silno »potrpežljivi«. Med ljudmi ni takega grobijana in suroveža, da bi se mu ob ljubkem, nedolžnem otroku ne otajalo srce, ne omilile mrke poteze, ne vzbudilo domotožje po njegovem še neoskrunjenem rajú. Tak magnet za umno in brezumno naravo je tudi evangelijski otrok, zlasti tako dobro posrečen, kot je bil sv. Francišek.

V splošnem, ne oziraje se na posamezne slučaje, se ni treba zatekati ne k legendi, ne k čudežu, če beremo v njegovem življenju, da so razne živali gledale v njem svojega dobrega brata in se ga kot takega niso prav nič bale. Žival kmalu spozna tistega, ki ji je dober in postane z njim domača, čeprav je drugače divja in boječa. V pariškem parku sem videl ženico, kateri so vrabiči na glavi in na ramah sedeli in čakali, kdaj pridejo na vrsto, da jih nahrani. In v ameriških parkih sicer tako plahe veverice iz rok jemljejo lešnike in orehe, ker so zaščitene.

In če je imel Francišek, ves dobri in ljubeznivi, na svoje brezumne bratce in sestrice v naravi tak vpliv, pa bi ga ne imel na svoje prave brate in sestre v Kristusu. Saj bi bil najrajši vsakega, ki ga je srečal, ljubeče objel in mu dahnil vsaj nekaj tiste svoje sreče, ki jo je sam užival v Bogu, potem, ko je lahko rekel: »Moj Bog in moje vse«. Kdor se je zadržal v njegov obraz, ki je bil za vsakega kot božajoče pomladno sonce, kdor je okusil sladkost njegovega pozdrava: »Brat, sestra, Gospod naj ti da svoj mir!« je bil razorožen in pridobljen, če je bil tudi ropar po poklicu.

Prav ta njegova vseobjemajoča dobrota in ljubeznivost, nenarejena in nepreračunana, ampak naravna, čeprav vsa nadnaravna, je, ki ga še danes po tolikih stoletjih dela tako privlačnega za vsakega, ki ga pozna, brez razlike vere. Da, koliko modernim poganom so njegove »Rožice«, ki so njegova najvernejša fotografija, zbudile domotožje po veri izgubljeni. Kolikim je bil on že kažipot k pravi materi cerkvi. V njem so gledali nepokvarjen živ evangelijski in v cerkvi, ki ga je dala, edino pravo Kristusovo cerkev. Merešovski celo pravi, da bo bodoča zedinjena krščanska cerkev ne protestantska, ne pravoslavna, ne katoliška, ampak francišekanska. To so seveda le blodnje sanje, ki pa le ne spadajo kar v »sanjske bukve«.

Pričajó nam, česa moderni bogoiskatelji, katerih je legijon, pri obstoječih verah in cerkvah, ne izvzemši katoliško, pogrešajo. Se razume, da je katoliška vera sama čista blagovest božja in katoliška cerkev kot taka brez madeža in pege, vedno enako plemenito drevo, ki je rodilo sv. Franciška. Ne more se pa isto trditi o nas katoličanih. Mi smo pa živo potrebni umbrijskega sonca, da nas ogreje v ljubezni do Boga in bližnjega. Kajti le kot taki bomo tem bogo- in mater-iskateljem zvezde vodnice in ne večje. To je hotela sv. cerkev s tem, da je Franciška postavila za vzornika in varuha katoliške akcije, po kateri hoče svet v Kristusu prenoviti.

Kdor si hoče tedaj vsaj košček izgubljenega zemskega raja, po katerem se mu tako toži, nazaj priboriti in kdor hoče biti drugim uspešen kažipot vanj, kar je dolžnost nas vseh, mu je treba: Več umbrijskega sonca.

FRANCE TERSEGLAV:

Kristjan in narod¹

Tretjeredniki se gotovo spominjajo, da je sveti oče papež Pij XII. letos, ko so se začeli na evropskem nebu zbirati grozeči oblaki, iz katerih je danes švignil strahoviti blisk vojske, določil, da boji poleg svete Katarine Sienske glavni patron Italije naš oče, sveti Frančišek Asiški.

Zakaj to, se je mogoče vprašal ob tej priliki marsikateri izmed nas. Kakšen pomen ima ta odredba poglavarja katoliške Cerkve? Saj sveta Cerkev šteje veliko, veliko svetnikov, ki so bili sinovi italijanskega naroda — zakaj je ravno svetega očeta Frančiška doletela čast, da mu je izročena kot svojemu glavnemu priprošnjiku v varstvo italijanska dežela?

Papež Pij XII. je v svojem odloku sam povedal, zakaj je ravno ustanovitelja reda manjših bratov izbral za zaščitnika italijanskega naroda. Zato — pravi sveti oče — ker je sveti Frančišek bil pravi zgled krščanske ljubezni do lastnega naroda in domovine, ker je ljubil Boga nad vse, v to ljubezen pa je obenem vključeval ljubezen ne samo do vsakega človeka, ampak tudi do vsega svojega naroda, do svojega rojstnega kraja in dežele, prelepe Umbrije, do njenih gričev, dolin in logov, do vsake žive in nežive stvari sploh, ki jo je ustvaril Bog širom njegove predrage domovine. Papež Pij XII. je s tem z najvišjega mesta katoliške Cerkve, odkoder se oznanja in varuje nezmotljiva krščanska resnica, potrdil, da je ljubezen do lastnega naroda in domovine **s v e t a s t v a r**, da je kristjan pred Bogom in v svoji vesti dolžan spoštovati in ljubiti svojo kri in zemljo ter si prizadevati za dobro in blagor svojega naroda.

Kristjan, ki je v verskih resnicah prav poučen, nad to dolžnostjo ne dvomi in jo zvesto izpolnjuje, saj vemo, da so dobri katoličani najboljši rodoljubi, da svojemu narodu svoje sile radi žrtvujejo in so mu tudi v stiskah brezpogojno zvesti. Je pa nekaj ljudi, ki pod vplivom neke davne zmote, katere se ne zavedajo, menijo, da vera na eni in narodna zavednost na drugi strani ne gresta skupaj, da nimata druga z drugo nič opraviti. Vera — tako mislijo — služi edino Bogu, je priprava za nebesa, je delo na večnem izveličanju duše, dočim je narodno delo namenjeno zemeljskemu življenju, si prizadeva za gmotno blagostanje naroda, služi torej samo posvetnim ciljem. Kristjanu pa — tako menijo — tega ne sme biti mar, njemu ni do posvetne izobrazbe in kulture, on se brigaj zgolj ali predvsem za nebeške reči in vrednote, ki ne minejo, zemlja pa mu je le dolina solz, katero želi čimprej zapustiti, da jo zamenja z nebesi, kjer nas čaka večna blaženost. Taki ljudje so prepričani, da sta Bog in svet sovražnika, da kdor hoče živeti božje, nadnaravno, sveto življenje, mora naravno, zemsko življenje in njegove vrednote in dobrine če ne zametati

¹ To je govor, ki ga je imel pisatelj na tretjeredniškem taboru v Ptujju dne 6. avg. letošnjega leta.

in odklanjati, pa vsaj zaničevati, za nujno zlo, torej za nekaj slabega smatrati, čemur se ne moreš vedno izogniti in kar si mnogokrat, žal prisiljen rabiti — priznavaš pa ne in smatraš, da je nizko, grdo in pregrešno ali vsaj »iz greha«. — Tako svoje zadržanje ti ljudje smatrajo za »pravo krščansko«, za »resnično pobožnost«, za »krščansko popolnost«, in če bi bil kakšen tretjerednik ali tretjerednica, ki bi bil take miselnosti, bi moral našega očeta svetega Franciška imeti za prav malo svetega človeka, ampak rajši za pomilovanja vrednega, za lahkomišljenega v njegovem otročjem veselju nad vsako rožo, nad sleherno živalico, nad soncem, vodo in vetrom, nad vsemi zemeljskimi stvarmi in dobrotami. Po njihovem bi sveti Francišek ne smel blagrovati vseh teh reči, ki jih bo enkrat konec, bi se ne smel veseliti tega, kar je minljivo, ne bi bil smel smatrati za ljubezni vredno, kar ni popolno, ampak je k grehu nagnjeno. In ker tako mislijo, taki ljudje tudi v narodu, v naši krvni skupnosti in sorodstvu, v narodnih vzorih in stremljenjih ne vidijo nič krščanskega, prizadevanja vrednega, ker nima to po njihovem mnenju nič opraviti z večnostjo, s krščansko nadnaravno popolnostjo, z izveličanjem naše duše, saj se vse to le zemlje in zemskega blagostanja tiče, ne pa nebes.

Nasproti temu napačnemu nazoru, ki je, kakor bomo videli, pravo krivoverstvo, je treba jasno ugotoviti, da je v polnem nasprotju z božjim razodetjem, s Kristusovim razodetjem, s sveto katoliško Cerkvijo, ki nikdar ni kaj takega učila, ampak je to zmoto vedno odločno pobijala. Res je zemlja danes dolina solz, toda ne po zamislu in volji njenega večnega Stvarnika, temuč po krivdi človeka; Bog je ni ustvaril kot dolino solz, ampak kot raj in taka naj bi bila tudi ostala. V tem raju je bilo našima prastaršema, Adamu in Evi, namenjeno brezgrešno življenje, ki bi se bilo iz veka v vek bolj in bolj izpopolnjevalo v njih in v njunem zarodu v najtesnejši povezanosti z Bogom, kateremu bi bil ves človeški rod v popolni vdanosti svobodno služil. In s takim človekom bi bilo tudi vse ostalo živo in neživo stvarstvo obstajalo v vsem svojem prvotnem sijaju ter bi človeku, ki bi bil saj z lahkoto uporabljal za svoj blagor, veselje in srečo, služilo s prav tako harmonijo, to je, v polnem soglasju, kakor je vladalo v odnosu prvega človeka in njegove družice do Boga. In vse bi bilo postajalo v takem svobodnem sodelovanju vse popolnejše in popolnejše, vse lepše in lepše. Toda naša prastarša sta se zaradi tega, žal, prevzela, zli duh jima je iz zavisti prišepetoval, da ju Bog drži v sužnosti in zavisnosti, da ne bi se povzpela do tolike popolnosti in sreče, kakor jo zaslužita in jo moreta z lastnimi silami doseči, in to je prastarša zapeljalo, da sta se božji volji uprla in skušala postati Stvarniku enaka. To je bil pragreh, s katerim sta Adam in Eva ves svoj rod obremenila, greh prevzetnosti, upora in predrzne želje človeka povzdigniti se nad Boga in samega sebe ter prevreči ves vesoljni red, kakor je bil od Boga ustvarjen. S tem sta naša prastarša povzročila nered v vsem, od njižu odvisnem stvarstvu, kakor sta bila povzročila nered v sebi samima s tem, da njun razum ni imel več popolne oblasti nad njunim srcem, težnjami in nagoni, pa da je oslabela njuna volja hoteti in storiti dobro namesto slabega. Šele zdaj je zemlja začela roditi tudi osat, šele zdaj je postala človeku tudi izvor trpljenja, šele zdaj je med Adamom in Evo in v njunem rodu samem, pa med človeškim rodom in ostalim živim stvarstvom nastalo sovraštvo; človekov greh je namreč povzročil s p l o š n o disharmonijo, to je, nesoglasje v svetu, ki se je stoprav v tem trenutku iz doline veselja izpremenil v dolino solz. Ni ga Bog takega ustvaril — le človek ga je tako po svojem grehu in krivdi pokvaril!

Toda — človekov greh ni ugasnil večne luči v njegovi duši! Bog v svoji neskončni ljubezni ni pustil, da bi greh človeka popolnoma izkvaril, ga vsega človeškega dostojanstva oropal, njegov razum docela ugasnil in ga izpremenil v golo igračo pogubljajočih strasti ter v brezno zlobe in grdobije. Greh ni uničil dobre strani naše prirode, ampak jo je le zasenčil in oslabil, kakor leže oblak na jezero, ki na svojem dnu ostane kristalno čisto. Tudi ostalo stvarstvo je v svojem jedru ostalo dobro, kakor ga je bil Bog ustvaril, le ne več tako popolno, kakor prvi čas, ko je Bog pogledal rože in živali, morje in gore, Adama in Evo, in se veselil njunih teles in duš, njunega skupnega življenja in plodu, pa vse lepote ustvarjenih reči in dobrot, s katerima ju je obdal, ter dejal: Vse je dobro! In dobro, čeprav ne docela je kljub Adamovemu in Evinemu grehu vse ostalo, kar je Bog iz ljubezni ustvaril — še vedno tako dobro in lepo, da je sklenil Bog človeka rešiti in izveličati, da bi po grehu izmodren, pokesan in očiščen, postal v obilju od Kristusa zasluženih nadzemskih milosti še popolnejši in lepši, nego bi bil postal, če ne bi bil grešil! Ali razumemo sedaj neskončno globino božjega usmiljenja in ljubezni? Zopet — je dejal Bog — naj ta dolina solz postane človeku po svoji lepoti, po vsem dobrem, česar ta slabotni kralj mojega stvarstva ni mogel izničiti, po vsem svojem prirodnem bogastvu, dolina veselja, naj bo še tako skromno, opoteče in bežno, kraj pridnega dela, šola preizkušnje, podlaga pristnega napredka in najboljša prilika izboljšanja, duševnega navora in dviga, pot nazaj k Bogu, dokler ne vrnem človeštvu pravega raja — novega neba in zemlje — v katerem bo človekova priroda v obnovljenem, preobraženem telesu in povzdignjeni duši v popolnem skladu z nadprirodnimi darovi neskončne božje milosti. In je poslal na zemljo izveličat človeka in z njim vse veseljstvo svojega lastnega večnega Sina! In s Kristusom vred, po Njem izveličani, moramo tudi mi sodelovati, da bo zemlja spet popolnejša, zato pa jo moramo ljubiti, jo ceniti, to, kar je v njej dobrega, si prizadevati, da to še izboljšamo, se moramo tudi za svoje prirodno zemeljsko življenje brigati, skrbeti za svoje in svojega bližnjega pošteno blagostanje, snago, lepoto in napredek, se prirodnih darov, bogastev in užitkov veseliti in jih rabiti, vse seveda v mejah božjih zapovedi. Zakaj Adamov greh mostu med Bogom in človekom, med zemljo in nebese, med našim tuzemskim življenjem in bodočim večnim življenjem nikakor ni podrl, le otežil je našo pot in stremljenje k lastni izpopolnitvi in čim večji bogopodobnosti, toda po Kristusovi izveličavni smrti in vstajenju se moremo še lažje in višje povzdigniti do pravega otroštva božjega že na tej zemlji, posluhujoč se vseh njenih dobrin in vrednot, ki nas kakor stopnice s pomočjo nadprirodne milosti vodijo bolj in bolj navzgor, tam, kjer je vse dobro dovršeno v največjo popolnost ter večno.

To je božji nauk, nauk našega Izveličarja, nauk katoliškega katekizma o odnosu med tuzemstvom in onozemstvom, v tem smislu je mislil, čutil in delal sveti Frančišek pa vsi svetniki sploh in v smislu tega nauka smo tudi mi dolžni ljubiti svoj narod in domovino, to največjo vrednoto človekovega življenja na zemlji. O tem prihodnjč.

Konec prihodnjč.

Serafinski rožni venec

Podajam vam enkrat, dragi otroci sv. Frančiška, natančno poročilo in nauk o serafinskem sv. rožnem vencu, da ga boste radi in s pridom molili zasebno in skupno pri svojih pobožnostih v cerkvi.

1. **Začetek in zgodovina.** Leta 1422. je stopil v red sv. Frančiška mladenič, ki je imel prelepo navado, da je pogostokrat spletal vence iz cvetic in je z njimi krasil kip Matere božje. Toda ko je bil sprejet v noviciat, ni imel več prilike izvrševati te pobožne navade. To ga je tako bolelo, da je hotel odložiti redovno obleko ter se podati zopet v svet. Toda predno je izvršil svojo namero, je pokleknil pred Marijino podobo in jo je prisrčno prosil za nasvet. Marija ga je v posebni prikazni potolažila z besedami: »Nikar ne žaluj, ker mi ne moreš skazovati svoje ljubezni na ta način, kot si mi jo skazoval v svetu. Naučila te bom, v mojo čast plesti neki drugi venec, ne iz cvetic, ki uvenejo, temveč venec angelskih pozdravov in s tem vencem me lahko veliko bolj častiš, kot z najdragocenejšim cvetličnim vencem. Pa s tem vencem lahko sebi pridobiš veliko milost ter si deležen mnogo zaslug. Prinesi mi torej vsak dan venec pozdravov na sledeči način:

Moli Očenaš in desetkrat Zdravamarijo v spomin onega veselja, ko me je pozdravil nadangel Gabriel in mi je naznanil, da bom postala Mati božja. — Ponovi Očenaš in 10 Zdravamarij v spomin veselja, s katerim

sem hitela čez gorovje obiskat teto Elizabeto, ki me je spoznala za Mater božjo. Na isti način me pozdravi radi nepopisnega veselja in sreče, ki sem jo čutila, ko sem rodila svojega Sina Jezusa, brez vsake bolečine, ne da bi bilo omadeževano moje devišstvo. — Pozdravi me radi veselja, ki sem ga občutila, ko so prišli Trije Modri in molili božje Dete Jezusa. — Nato me pozdravi na isti način v spomin na ono sladko tolažbo, ki je napolnjevala mojo dušo, ko sem v templju zopet našla svojega ljubega Sina, potem ko sem ga v neizmerni žalosti objokovala in iskala. — In še me pozdravi v spomin veselja, ki sem ga bila deležna, ko se mi je moj ljubljeni Sin po svojem častitljivem vstajenju ljubeznivo prikazal. — Slednjič me pozdravi radi onega prekipevajočega veselja, ki sem ga občutila, ko sem bila po božjih angelih z veliko slavo vzeta v nebo in sem bila tam kot kraljica nebes in zemlje kronana. — Če mi ta venec prineseš vsaki dan, mi boš pripravil veliko veselje in slavo, sam pa boš deležen bogatega zaslužnja...« Po teh besedah je Marija izginila.

Novinec je ubogal nebeško Mater — kdo bi je ne? — in je začel opravljati od Marije naučeno molitev. Učitelj novincev ga je nekoč na ti-

P. Blaž
Sedmo veselje Marijino

hem opazoval, ko je v svoji celici molil in je videl angela na njegovi strani, kako je pletel venec iz deseterih vrtnic, za vsako vrtnico pa je dodal eno lilijo. Angel je to ponovil sedemkrat. In ko je novinec končal, mu je angel položil venec na glavo. Ko ga učitelj vpraša, kaj vse to pomeni, je novinec priznal, da ga je Marija sama naučila te molitve. Tako je nastal sv. rožni venec sedmerih radosti Marijinih, ki je posebno ljub vsem otrokom sv. Frančiška. (Wadding, Annales Ord. Min. Coll. 711.)

2. Koliko je ta molitev vredna? Za molitev serafinskega rožnega venca je podeljen popolni odpustek, kadarkoli ga moliš. Dobijo pa lahko ta odpustek samo oni, ki so ali v prvem, v drugem ali tretjem redu sv. Frančiška in ravno tako oni, ki so v bratovščini pasu sv. Frančiška, to so naši križarji in naše klarice. Kadar pa se serafinski rožni venec moli skupno v cerkvi, je pa deležen odpustka vsak, ki je v cerkvi navzoč.

Za ta odpustek serafinskega rožnega venca ni predpisana ne sv. spoved, ne sv. obhajilo, zadostuje samo molitev. Tudi ni potrebno, da bi bil molek blagoslovljen.

Serafinski rožni venec obstoji iz 72 Zdravamarij, iz 7 Očenašev, dodane se še en Očenaš in ena Zdravamarija po namenu sv. očeta. Prvotno je bilo predpisanih samo 70 Zdravamarij, pozneje pa so pridejali še dve, da so dosegli leta Marijina. Izročilo namreč pravi, da je bila Marija 72 let stara, ko je umrla oz. bila vzeta v nebo.

3. Kako se moli serafinski sv. rožni venec. Priprava: Marija, čista Devica, darujem ti venec, da počastim spomin 72 let, ki si jih preživela na zemlji. Podeli mi milost, da te bom tako častil v življenju, da bom deležen tvoje družbe v nebeški slavi.

Prva skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko ti je angel Gospodov oznanil, da boš spočela od Sv. Duha.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Druga skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko si obiskala teto Elizabeto.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Tretja skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko se je v Betlehemu rodil Zveličar sveta.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Četrta skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko so Trije Modri molili Dete Jezusa.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Peta skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko si po tridnevnem iskanju Jezusa v templju našla.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Šesta skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko se ti je Jezus po vstajenju prikazal.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Sedma skrivnost: Veselim se s teboj, brezmadežna Devica, radi veselja, ki si ga občutila, ko te je tvoj Sin v nebesa vzel in kronal.

Očenaš, 10 Zdravamarij in čast bodi...

Marija, daj, da bodo vsi otroci sv. Frančiška tudi tvoji otroci.
Zdrava Marija...

Marija, izprosi, da vsi otroci sv. Frančiška dosežejo večno življenje!
Zdrava Marija...

Očenaš, Zdrava Marija, Čast bodi... po namenu sv. očeta.

Poglavje o previdnosti božji

V teh težkih časih so nešteti polni skrbi za bodočnost. Kaj nam je storiti, da nam bo lažje pri srcu?

Pamet nam pravi, da se udajmo v sveto voljo božjo. Bodočnost ni v naših rokah. Kar mora priti, bo prišlo, tudi če si delamo še take skrbi. Zatorej si prihranimo lepo število nemirnih in skrbi polnih dni ter zaupajmo v božjo Previdnost. On, ki oblači lilije na polju in skrbi za ptice pod nebom, nas ne bo pustil brez pomoči, saj smo ustvarjeni po Njegovi podobi.

Da pa bomo za vsak slučaj pripravljeni, imejmo svoje dušne račune vedno v redu. Varujmo se vsakega smrtnega greha in ne pozabimo večkrat obuditi popolno kesanje. Potem se nam ni treba bati niti najhujšega.

Človek z mirno vestjo lahko zaupa v Boga. Nič ga ne skrbi, kaj bo z njim v sreči ali nesreči, v križih in trpljenju, danes ali jutri. Taka oseba se potem — po besedah sv. Bernarda — z vsemi svojimi križi na lepem vozu pelje in nobene težave ne občuti, nasprotno pa gre tisti, ki se sam nase zanaša, peš ter svoje križe z veliko težavo za sabo vleče.

Ko so učenci sv. Frančiška šli na misijonsko potovanje, jim je dal za popotnico besede sv. pisma, rekoč: Vrzi na Gospoda vso svojo skrb in On te bo preživel! In ko je s svojimi učenci prišel naš sv. oče Frančišek pred papeža, ga je le-ta vprašal, kako se prežive. Frančišek je odgovoril: Sveti oče, naša mati (sv. uboštvo) je res revna in siromašna, toda naš Oče (dobrotljivi Bog) je neizrečeno bogat.

Lep zgled neomajnega zaupanja v božjo Previdnost nam nudi tudi sv. Ignacij Lojolski. Dvignil se je strašen vihar, tako, da so vsi mislili, da se bo ladja potopila. Grozovito so jokali in vzdihovali. Le sv. Ignacij je bil popolnoma miren. Premišljeval je o viharju na morju, ki ga je Gospod pomiril. Tudi ob tej težki uri je bil prepričan, da se vetrovi niso brez božjega pripuščenja vzdignili in da se brez njegove volje nobeden na morju ne more potopiti. Zato je rekel: Če je pa božja volja, da naj se tukaj potopim, je tudi moja volja.

Vidite, tako zaupanje so imeli svetniki, ker so imeli čisto vest. Zato pa si v teh težkih časih tudi mi najprej očistimo vest, če je namreč treba, potem pa mirno zaupajmo v božjo Previdnost.

VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Tretji dan kongresa.

Tretji dan kongresnih zborovanj se je začel z mašo v stolnici. Pridiga monsignora Jémelke iz Olomuca je podčrtala mednarodni značaj kongresa. Gospod kanonik je govoril v češkem jeziku. Sv. mašo je daroval dubrovniški škof dr. Carević. Glavni referat pri dopoldanskem zborovanju v Unionski dvorani je imel generalni vikar kanonik Quenet iz

Pariza. Povdarjal je, kako važno vlogo ima izobraženstvo v kraljestvu Kristusovem. Omenil je, da je francosko izobraženstvo v zadnjih petdesetih letih iskalo pot k Bogu in jo tudi našlo. Vsi poizkusi prepričati maloverne, da je znanost podlaga vsega življenja, se je izjalovila. Le vera je kažipot, ki je privedel številne mislece, pisatelje in znanstvenike do žive božje resnice. Za njim je govoril pariški pomožni škof, veliki mladino-ljub dr. Roger Beaussard. Govoril je o vzgoji novega nramnega rodu. Vse svoje besede je posvetil mladini. Koreferat je imel direktor Tadej Galdinsky iz Poznanja. Izvajal je, kako veliko moralno zlo povzroča posebno med mladino alkohol.

Popoldansko zborovanje.

Unionska dvorana postaja premajhna! To je najlepši znak, da so zborovanja globoko segla v naša srca. Tujcev je vedno več in tudi Slovenci so pri zborovanjih vedno bolj častno zastopani. Razpoloženje je izredno prisrčno, kakor ga v Ljubljani na naših prireditvah doslej nismo bili vajeni. Želeti bi bilo, da bi Slovenci v približno taki obliki skušali razširjati in bogatiti našo versko kulturo in propagando za njo, kakor nam je zarisal smernice v ognjevitih besedah glavni popoldanski govornik nadškof dr. Josip Ujčić. Govoril je namreč o katoliški zavesti v javnem življenju. Za njim je govoril znani p. Ledit S. J. iz Rima, ki je v Ljubljani organiziral razstavo o komunistični propagandi v Španiji med državljansko vojno. Dvorana je burno zaploskala, ko je govornik začel v lepi slovenščini brati pozdrav udeležencem kongresa, ki ga je iz Rima poslal jezuitski general p. Ledochovsky. Za tem je p. Ledit podrobno govoril o organizaciji nramne obnove sedanje družbe. Povdarjal je, naj se vse delo številnih katoliških organizacij vrši disciplinirano in usmerjeno v vzporednosti k istemu cilju. Zadnji je govoril dr. Pfeiffar, kanonik iz Košic na Madžarskem. Kongresiste je najprej pozdravil v lepi hrvaščini, nadaljeval pa je v nemščini.

Razstava sodobne cerkvene umetnosti pri uršulinkah.

Isti dan je ljubljanski škof dr. Rožman odprl razstavo sodobne cerkvene umetnosti pri uršulinkah. Pozdravne besede je spregovoril stolni dekan dr. Kimovec, ki je razstavo nad vse lepo tudi organiziral. Izvajal je pomen cerkvene umetnosti, ki daje izdelkom in predmetom, ki se potrebujejo v cerkvi notranjo vsebino in prikladno obliko za uporabo. Razstava je pokazala najlepše izdelke sodobne slovenske cerkvene umetnosti. Škof dr. Rožman je omenjal, da ima naš mladi slovenski narod bister um in dobro srce, ki mu pomagata ustvarjati umetnine v slavo in čast božjo. Domači in tuji odlični gostje so si nato ogledali razstavo, ki je bila v štirih velikih učilnicah nad vse lepo in pestro nameščena. Na razstavi je bilo videti cerkvena oblačila, cerkvene posode, nabožne slike, kipe, cerkvena okna, itd. Posebno pozornost so vzbujali krasni mašni plašči nadškofa dr. Jegliča, dalje znamenita monštranca oo. frančiškanov iz Zagreba, ki je delo našega slovenskega arhitekta Plečnika, nad vse lepo zamišljena ideja o kraljestvu Kristusovem na kelihu p. dr. Gvida Ranta in pretresljiva slika »Križanje«, delo slovenskega slikarja Kralja.

Obenem je bila v eni izmed učilnic uršulinskega samostana odprta misijonska razstava predmetov ap. prefekta Čenga. Prinesel je s seboj veliko kitajskih zanimivosti, med drugimi je bil razstavljen štiritisoč let star kitajski žrtvenik, pretresljive fotografije iz kitajsko-japonske voj-

ne, dragoceni, naravnost mojstrski porcelanasti izdelki, kitajska narodna oblačila itd. Razstava je vzbujala veliko pozornost.

Isti večer se je v frančiškanski cerkvi vršil koncert slovenske narodne pesmi, ki ga je ob številni udeležbi tujih in domačih gostov izvajalo glasbeno društvo »Ljubljana«.

Odlični gostje na kongresu.

Nekateri tuji odlični gostje, ki so našemu kongresu dajali ves čas s svojo navzočnostjo še poseben poudarek, so v Ljubljano prispeli že prvi dan kongresa. Potem pa so prihajali ves teden, tja do sobote. Med prvimi moramo omeniti številne nadškofe in škofe, tako aleksandrijskega dr. Nuttija, pariškega dr. Beaussarda, kitajskega apostolskega prefekta Čenga, poljskega škofa Goralo iz Lublina, zastopnika španskega episkopata kanonika Sancha in druge. Med laiki je zavzemal gotovo častno mesto in bil deležen velikih simpatij bivši madžarski ministrski predsednik dr. Huszar Karoly, na čelu italijanske skupine grof Concetta, poslanik katoliške Španije iz Beograda Garcia, od Belgijcev De Roeck, papežev notar iz Deurneja, vojvodinja Mecklenburška in kneginja Windischgrätz, ravnatelj vatikanskega glasila »Osservatore Romano« g. Butti in številni drugi. Številno so bili zastopani tudi Poljaki. Tako se je pripeljal na kongres iz Poznanja ravnatelj osrednjega mladinskega društva za vso Poljsko dr. Vitold Klimkiewicz, dr. Krištof Wize, predsednik poročevalne agencije poljske KA Kazycynski in številni drugi. Od Slovencev so bili na kongresu zastopani naši ministri v osebi dr. Miha Kreka in g. Franca Snoja, dalje je bil navzoč tudi prvi podpredsednik narodne skupščine g. Alojzij Mihelčič in mnogi naši narodni poslanci.

(Se nadaljuje.)

P. HUGO:

Slovenski tretjerednik — žrtev afriškega misijona

(Konec)

V cerkvi je bil France ljudem živa pridiga. V civilu ni vzbujal toliko pozornosti, kot v vojaški uniformi. Vsak ga je pogledal. In ko je videl, kako pobožno moli, kako srka vase božjo besedo, zlasti pa s kako pobožnostjo pristopa k sv. zakramentom, so se začeli med seboj spraševati, kdo je ta svetniško pobožen vojak. Tako je bil s svojim zgledom pravi apostol v cerkvi in kasarni vsepovsod, kjer je služil. Končno se je tako vživel v vojaški stan, da je nekemu rojaku v Zadru, kjer je takrat služil, izjavil: »Prav iz dna srca zahvalim Boga za ta stan, v katerega me je postavil.«

Še z večjim veseljem pa je pozdravil dan, ko je mogel sleči vojaško suknjo in se vrniti domov. Istemu rojaku je priznal: »Še bolj srčno pa se zahvalim Bogu za veseli dan, ko mi je dano vrniti se proti svoji ljubi Kranjski, česar si je moje srce že dolgo želelo. Tam bom imel vsaj več priložnosti za pobožna dela v službi božji in se mi ne bodo posmehovali ter norcev brili iz mene.«

Ko se je vrnil od vojakov, je dobil službo v ljubljanski bolnišnici v oddelku za umobolne. Težavna služba, ki jo je pa z velikim veseljem in požrtvovalnostjo vršil. Prvič jo je nastopil 1. maja 1858. in ostal v njej

do srede aprila sledečega leta. Nato je moral do 1. nov. 1859. zopet k vojakom. Drugič je nastopil isto službo, ko je imenovanega dne končno odslužil vojake. Ostal je v njej do svojega odhoda v afriški misijon. Višji so bili z njim zelo zadovoljni. Saj je bil tudi živa podoba onega lepega krščanskega pravila: Moli in delaj! Zjutraj je bil vsak dan pri sv. maši in po tedanji navadi pobožnih duš vsak teden pri sv. zakramentih. Čez dan je vršil svojo težko službo paznika in postrežnika umobolnih. Kar mu je še časa ostalo, ga je porabil za molitev, branje svetih knjig in čevljarstvo. V tem času, 12. marca 1861., je v Ljubljani stopil v III. red kot br. Gregor.

Že dolgo je mislil, kako bi mogel kaj večjega storiti v čast božjo. Jeseni l. 1861. se mu je ponudila prilika. Oktobra tega leta je prišel v Ljubljano frančiškan tirolske provincije P. Janez Reinthaler, določen za Knobleharjevega naslednika, da bi dobil med slovenskimi frančiškani kake pomočnike za srednjeafriški misijon, ki so ga prevzeli frančiškani. Ni ravno toliko povpraševal po patrih, kot po bratih, ki so bili za začetek bolj potrebni. Kot rečeno so se mu iz naše slovensko-hrvatske provincije priglasili trije bratje. Od svetnih tretjerednikov, ki so mu bili tudi dobrodošli, se mu je pa v Ljubljani osebno javil in ponudil France Zupančič. Ker je imel najboljša priporočila, je bil z veseljem sprejet.

Ni bila šala javiti se za ta misijon. Kdor se je, je moral kar lepo narediti križ čez svojo domovino, svoje drage in življenje. Naš France je tudi naredil testament čez svoje življenje. Preden je proti koncu oktobra zapustil svojo službo v bolnici, je šel v domačo kapelo. Tam se je vrgel na obraz pred tabernakelj in položil žrtev svojega življenja nanj. Ko se je ginjen vrnil iz kapele, je dejal usmiljenki: »Sestra, zdaj sem se vsega Gospodu daroval!« Ko se je še prisrčno zahvalil sestram in višjim za vso naklonjenost in je dobil še en koc za pot, je odrinil proti Trstu, kjer se je cela misijonska družba 26 po številu, 4 patri, 14 redovnih bratov in 9 svetnih tretjerednikov 28. oktobra vkrcalo na parnik »Neptun« in odrinila proti Aleksandriji.

Dolgo pot, deloma po morju, deloma preko puščave do Kartuma, kamor so došli šele 6. jan., je obširno popisal Fr. Jožef Vidoč, O. F. M. V izveliču ga je priobčila »Zgodnja Danica«. Iz njega posnemam, da so bili Slovenci prideljeni skupini nemških frančiškanov, ki je bila določena za misijonsko postajo sv. Križ ob Beli reki. Isto poročilo ve tudi povedati, da je bil 27. jan. določen za odhod proti temu cilju, od Kartuma oddaljen še celih 30 dni poti. Iz Kartuma se je oglasil domačim tudi naš France. Pisal je med drugim, da so ondi našli polno slovenskih knjig, ki so jih s seboj vzeli, ker drugim niso služile.

Toda France ni nikoli dosegel svojega končnega cilja, misijonske postaje sv. Križa. Na potu tja je umrl 11. febr. 1862. Tisti koc, ki so mu ga usmiljenke dale in mu je na poti preko puščave prav prišel, ker so ponoči prezebali, je bila njegova smrtna postelja in njegova rakev. Na njem je boril svoj zadnji boj še v polnosti svojih moških let. V njem so ga pokopali v pesek na bregu Bele reke. On, pri katerem je resna volja dejanje, mu je najdragocenejšo in najplodnejšo misijonsko žrtev, žrtev življenja, gotovo bogato poplačal.

V zlati knjigi slovenskega III. reda, za katero bi bil že čas, da bi izšla, se mu bo spodobilo eno najčastnejših mest. Kajti kolikor je doslej znano, je on izmed naših svetnih tretjerednikov edini, ki je z žrtvijo svojega življenja oplodil vnanje misijonsko polje.

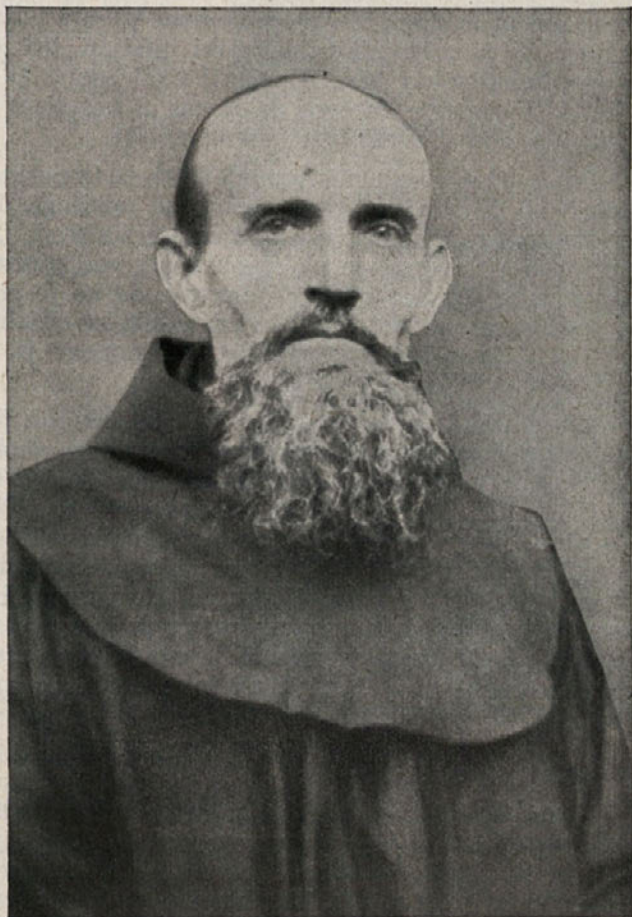
Naši jubilanti

P. Peter Baptist Turk

P. Peter Baptist Turk, zaenkrat edini kitajski misijonar naše provincije, je 28. sept. obhajal 40 letnico mašništva. Kar so prve japonske bombe iz zraka začele padati na Hankow in njegovo okolico, kjer deluje, nismo dobili nobenega glasu več od njega. Da je kljub vsem strahotam vojne, ki je hrula preko njegovega misijona, še pri življenju, smo sklepali iz tega, ker nam naša misijonska centrala v Rimu ni sporočila, da bi se mu bilo kaj pripetilo.

Zdaj nam je prišlo v roke njegovo kratko pismo, pisano sestri za lanski Božič. Iz njega izvemo, da je njemu in njegovemu misijonu vojna vihra še precej prizanesla. Takole dobesedno piše. »Smo že dva meseca pod novo zmešano vladno. Ne bom jo opisoval v tem pismu. Samo po skrivni pošti dam Tebi in preč. P. provincialu in vsem častitim Patrom ter blagosrčnim dobrotnikom kratko poročilo, da je vsa ta vojna nevihta prešla preko mene in mojega misijona vsaj dozdej, hvala Bogu in Vašim molitvam, brez posebne škode in brez večje nesreče. A Bog se usmili drugih naših trdo preizkušenih misijonov, vernikov in poganov! Tudi mesto Hankow je bilo v teh dveh mesecih grozno požgano, razrušeno in opustošeno. Kdaj bo konec tega nesrečnega poloma?«

Seve od tega poročila bo kmalu poteklo eno leto. Toda upamo, da je najhujše japonske okupacije za njim in da je te dni 40 letnico svojega mašništva obhajal hvalečnega srca, ker je to grenko preizkušnjo še dokaj dobro prestal. Sicer bi bila pa samo ena več v dolgi vrsti njih, ki jih ima že za seboj. Saj mu pa tudi ravno zdaj poteka že 38 leto misijonstva na Kitajskem. V dolgosti misijonskega delovanja ga med še živimi našimi misijonarji prekaša samo P. Simon Lampe, O. S. B., ki že pol stoletja misijonari med ameriškimi Indijanci.

P. Baptist Turk je bil rojen 29. okt. 1874. v Toplicah na Dolenjskem. Gimnazijo je do svojega vstopa v naš red obiskoval v Novem mestu. Preoblečen in prekrščen iz Martina v Petra je bil 16. sept. 1895. Svoje gimnazijske študije je nadaljeval na Kostanjevici pri Gorici. Modroslovje in bogoslovje je študiral deloma v Kamniku, deloma v Ljubljani. V mašnika je bil posvečen, kot rečeno, 28. sept. 1899. in sicer na podlagi takrat običajne dispenze po zvršenem prvem letu bogoslovja. Že kot bogoslovec se je priglasil za kitajski misijon, ko je prišel vzhodno hupejski apostolski vikar Msg. Epifanij Carlassare, O. F. M. tudi v Ljubljano nabirat misijonarje za svoj delokrog. Z veseljem ga je sprejel, a pod pogojem, da doma zvrši bogoslovne nauke.

On je eden tistih misijonarjev, ki je temeljito prekrizal vse človeške račune. Bil je očitno preslaboten za misijone. Zdravnik ga je brez pomisleka zavrzel za težavno misijonsko življenje. Ker je pa hotel na vsak način za tem ciljem, je začel obračati več pozornosti telesu kot doslej. Polagoma se je tako ojačil in okreпил, da ko je prišel čas pohiteti za vzorom, so morali predstojniki in zdravnik kloniti in ga pustiti. V pozni jeseni 1901. je zapustil domovino, ki je pozneje ni več videl in 19. jan. 1902. je dospel na svoj cilj.

Mnogokje je oral pogansko ledino. Drugod je nadaljeval že započeto delo. Povsod je bil mož požrtvovalnega dela, molitve in lepih uspehov, o katerih pa širši javnosti ni ničesar poročal. Še danes, ko imamo lastno misijonsko glasilo, ga ni moč zdregati, da bi se kaj oglasil. Če se njegova osebna pisma ne bodo ohranila, bo naša misijonska zgodovina zopet v zadregi glede njega. Žal, da so njegova zanimiva misijonska poročila redovnim sobratom iz prvih let, na Kostanjevici postala žrtev vojne. Upam, da vsaj njegova sestra, kateri je ves čas zvesto dopisoval, še vse svoje hrani. Ob tej priliki se ji javno priporočamo, naj jih skrbno čuva. Sicer ga nam pa kot misijonarja zadosti ocenjujejo besede njegovega sedanjega apostolskega vikarja Msg. Massija: »Če bi imel deset Baptistov Turkov, bi bilo zadosti za moj vikariat!«

To izjavo o njem je dal pred desetimi leti, ko je skoraj že križ naredil čezenj. Kajti tisti dan po sv. Frančišku 1931. so ga zajeli banditi in ga odpeljali s seboj. Prvotno so zahtevali zanj 50.000 dolarjev odkupnine, ki so jo pa kmalu znižali na 10.000 dolarjev. Povedal jim je, da tudi na to zastonj upajo. Končno jim je bilo vendar ljubše 1000 dolarjev, ki jim jih je zagotovil, kot pa njegova smrt. Po 70 dnevih vsakovrstnih žrtev in mučnega nihanja med življenjem in smrtjo, so ga izpustili, ko so prejeli obljubljenih 1000 dolarjev, odnosno blaga za isto vrednost, ker so sami tako želeli.

Takoj se je vrnil v svoj misijon, novim žrtvam nasproti. Prišla je velikanska povodenj, ki je njegov misijon in njegove drage vernike težko prizadela. Zdaj pa je prihrumelo nadenj in njegove še večje gorje. Ves čas, ko so se Japonci polagoma bližali Hankowu in ga po zraku že dolgo prej obiskovali ter z bombami pozdravljali, je trepetal za to, kar je s tolikim trudom in vsakovrstnimi žrtvami zgradil. Zato se z njim vred veselimo, da vendar ni bilo tako hudo, kot je bilo pričakovati.

Za njegovo 40 letnico, kar je prvič kot mašnik stopil pred oltar, mu želimo, da bi ga ljubi Bog ohranil na misijonski fronti do zlatega mašniškega in misijonskega jubileja! Bog nas usliši!

P. Gabrijel Planinšek — srebrnomašnik. 6. oktobra bo preteklo 25 let, odkar je bil za mašnika posvečen mariborski frančiškanski gvardijan p. Gabrijel Planinšek. Kdo ga ne pozna vedno veselega in živahnega pridigarja in misijonarja! Luč sveta je zagledal na praznik sv. Jožefa l. 1888. pod slavnoznano Ptujsko goro v fari sv. Lovrenca na Dravskem polju. V frančiškanski red je stopil leta 1910. Svoje duhovniško življenje in vse svoje telesne in dušne moči je daroval svojemu vzvišenemu poklicu. Nastavljen je bil samo v dveh samostanih in sicer v Ljubljani in v Mariboru. V Ljubljani je opravljal službo kaplana in kateheta. Pozneje pa je prišel v Ljubljano zopet kot gvardijan. V Mariboru se je ves vživel v svoj delokrog kot spovednik in pridigar. Tam je začel tudi svoje uspešno misijonsko delo. Pred dvema leti so ga postavili za predstojnika mariborskega frančiškanskega samostana, kjer se je izkazal tudi za praktičnega gospodarja.

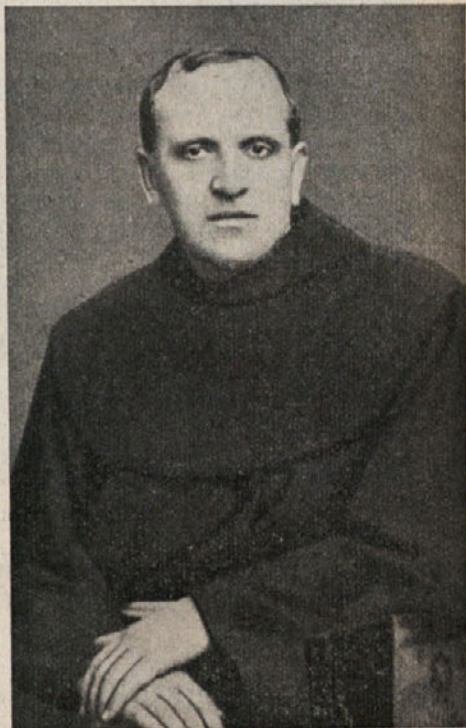
V Mariboru je prevzel tudi vodstvo tretjega reda po smrti p. Filipa. Tretjeredniki se ga posebno spominjamo ob srebrnem jubileju.

»Oče Gabrijel, Vaš srebrni jubilejni dan je lep dan Vam in nam!

K jubileju Vas srčno pozdravljamo in želimo, naj Vam nebo za plačilo natrosi polno svojih dobrot! Pristrčna Vam hvala za Vaše trude v vrtu Frančiškovem. Kako lepo ste serafinski vrt zasadili in požlahtnili. Naj seme raste in naj se ograja serafinskega vrta pod Vašim vodstvom širi. Bog pa daj setvi moč in rast, da bo nam v prid, Vam v veselje in uteho, Vsevečnemu pa v čast!«

Tem čestitkam se pridružuje uredništvo in upravništvo »Cvetja«.

Štiridesetletni mašniški jubilej p. Ernesta. V vsej tihoti je na praznik karmelske Matere božje v mariborski bolnišnici obhajal štiridesetletni mašniški jubilej brežiški gvardijan p. Ernest Jenko. Med bolniki ga je obhajal. Ponovno se je moral zateči v bolnišnico zaradi bolnih oči. Gospod jubilant ima velike zasluge za versko življenje v šiški. Bil je eden prvih graditeljev nove veličastne cerkve sv. Frančiška v Ljubljani. Skozi 20 let je hodil dan za dnem dolgo pot iz Marijinega trga v šišensko ljudsko šolo. Ob nedeljah in praznikih je redno vršil službo božjo v cerkvici sv. Jerneja, pozneje pa v vojaški baraki, ki je bila spremenjena v zasilno cerkev. Kot župnik in gvardijan pri sv. Trojici v Slov. goricah je popolnoma prenovil veličastno romarsko cerkev sv. Trojice in ji dal lepo zunanje lice. P. Ernest je posebno znan kot ljubezniv ljubitelj in vzgojitelj mladine. Bil je prvi prefekt v novem serafinskem kolegiju v Ljub-

ljani. Več let je vodil tudi serafinski kolegij v Novem mestu. Lansko leto je bil imenovan za samostanskega predstojnika v Brežicah. Ko jubileantu izražamo svoje čestitke, pošiljamo posebej tretjeredniki v nebo go-

P. Ernest med mladino

rečo prošnjo za njegovo zdravje. Saj je p. Ernest povsod z vnemo vodil in širil tretji red in gojil v njem pravega duha sv. Frančiška.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Dan pred smrtjo našega očeta sv. Frančiška

(3. oktober)

Pripravljajmo se na praznik našega slavnega redovnega ustanovitelja. Zato obrnimo že danes svoj pogled nanj, ki ga je Cerkev izvolila za zaščitnika in zavetnika katoliške akcije, katoliškega notranjega življenja. Frančišek Asiški ni junak iz romanov. On je živel in deloval! Če sploh kdo, je Frančišek Asiški uresničil na sebi Zveličarjeve besede: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi.« (Mt 16., 24.) Gospod ga je polagoma reševal zemeljskih spon, dokler ni postal ves poduhovljen in se stopnjo za stopnjo dvigal k svojemu Bogu. Taka stopnja je bilo jetništvo v Perugii, ki je prekrizalo vse njegove načrte. Taka stopnja je bil tabor v Spoletu, kjer mu je Gospod presekala zmagoslavno pot. Taka stopnja je bilo rojstno mesto, kjer mu je Gospod pokazal lačno in ubogo gospo Revščino. Taka stopnja je bilo predvorje cerkve sv. Petra v Rimu, kjer je jedel trd beraški kruh. Taka stopnja je bila steza, ki pelje v Asizi, kjer je obdaroval in poljubil strašno razjedene ga gobavca. Taka stopnja je bila cerkva svetega Damijana, kjer ga je Križani imenoval za obnovitelja domačega kraja, kjer ga je hudo bolelo zaničevanje nekdanjih tovarišev. Taka stopnja je bila porciunkulska cerkva, kjer mu je Gospod pokazal blagovest o popolnem uboštvu. Taka stopnja je bila zapuščena šupa v Rivotortu, ki je postala njegov prvi samostan. Zadnja taka stopnja je bila ob koncu njegovega življenja gora Alverna,

kjer mu je Gospod dal okusiti svoje trpljenje in ga z njim križal. Vsaki-krat pa je Frančišek zaklical: »Tukaj sem!« To je bila akcija, to je bila živa delavnost. In prav zato ga je Previdnost uporabila za obnovo tiste- ga časa. Ta obnova je bila silno potrebna. Denar, sijaj in moč je bilo vse. Kristus je bil pozabljen. Lakomnost, nevoščljivost in ropazeljnost so bi- le vzrok neskončnim preprirom in krajevnim vojniam. Kristusovemu miru v Kristusovemu kraljestvu je odklenkalo. Duhovščina in samostani so postali izprijena sol in ugasle svetilke. Veliko božjih domov je bilo za- puščenih in zanemarjenih. Velika božja Skrivnost ljubezni je prebivala v nedostojnih tabernakljih in nihče se ni zanjo zmenil. Zmote in nevere so grozile povsod, da bodo po treh stoletjih dosegle svoj cilj — splošen od- pad od cerkve. Da se to ni zgodilo, gre zasluga asiškemu svetniku. Ko je nastopil, je po cestah in ulicah kar mrgolelo Albigenzov, Valdenzov in drugih krivovercev. Ko se je on vlegel k počitku, je po Italiji in tu- di po drugih evropskih deželah vse utihnilo. Samo cerkvice so postale bolj živahne. Obhajilne mize so bile polne ljudi in gorečih src in Križani Zveličar je imel okoli sebe polno sočutnih duš. Kako se je to zgodilo? To ništa doprinesli sanjarjenje in romantika, o ne! To ni doprinesel niti Frančiškov nastop. Svetnik se ni boril zoper mlačnost in nevero. Ni se bojeval zoper oznanjevalce krivih naukov. Frančišek Asiški je enostavno živel svojim sodobnikom življenje Jezusa Kristusa v odpovedi, v pokor- ščini do avtoritete, v globoki pobožnosti, v zvestem izpolnjevanju svo- jih dolžnosti, v ganljivi ljubezni do Boga in ljudi. Vse njegovo delo, tudi največje daritve in odpovedi pa je preveval dih nepretrganega veselja in zadovoljstva. Tako je postal vesel in razveseljujoč »igerc ljubeza Boga«.

To je Frančišek, reformator svojega časa.

To je Frančišek, čudoviti patron katoliške akcije.

Taki bodimo tudi mi in obnovimo današnji čas.

Sanjarjenje in romantika ni za nas.

Katoliško življenje in delovanje v duhu asiškega svetnika je vse!

Cerkvena molitev

Molimo: O Bog, ki se prevzetnim ustavljaš in daješ samo ponižnim svojo milost, podeli nam na priprošnjo našega svetega očeta Frančiška, čigar praznika se že vnaprej veselimo, da se ne bomo ošabno dvigali, am- pak da bomo v Tebi tako prijetni ponižnosti napredovali. Tako si bomo hodeč po njegovih stopinjah zaslužili darove Tvoje milosti. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Pri mesečnem shodu v avgustu smo imeli v Ljubljani slo- vesnost sprejema novih udov v tretji red in redovne obljube. P. voditelj je najprej razložil globoki pomen obrednih molitev pri sprejemu in ob- ljubah. Kandidatje in novinci so vedeli, kaj delajo, starejši tretjeredniki pa smo se z veseljem zamislili v oni dan in ono uro, ko smo klečali pred oltarjem in prosili obleke spokornega tretjega reda, da bi z njo lažje do- segli večno zveličanje. Ko smo prosili, da bi nas pripustili k sveti oblju- bi v tretjem redu sv. Frančiška, da bomo v njem do smrti Bogu služili. Ves obred je bil za nas velika spodbuda k prvotnemu navdušenju. Slo-

vesnost smo začeli po pridigi s pesmijo **Marija, ti pomagaj nam ...** Pri vseh obredih je tritisoč glava tretjerredna družina ljubljanske skupščine zvesto sodelovala s priročniki v rokah. Novi priročnik ima namreč že vsak tretjerrednik ljubljanske skupščine. Kako mogočna in kako pretresljiva je molitev, če se glasi skupno iz tri tisoč ust in src. To je treba doživeti, ne da se povedati. Himno v čast sv. Duhu »O pridi, Stvarnik sv. Duh« pojemo vsi in sicer vsako drugo kitico, vsako drugo pa glasno in vsi enakomerno molimo. Prvega kandidata oblečemo na glas, in sicer tako, da vsa cerkev obredne molitve sliši. Nato pa do konca preobleke pojemo pesem v čast sv. Frančišku. Pri nas je treba samo reči, na tej in tej strani obrednika odprite, molite in pojte, pa gre, da je veselje. Nekari pravijo: gre kot namazano! Davno smo že zavrgli ono stokanje in jamranje v cerkvi. Pri nas ni nobenih gluhih in nemih gledalcev in poslušalcev, temveč sami sodelavci. Res prava družina sv. Frančiška. Take slovesnosti marsikaterega zaspanca zbudijo.

Praznik patrona tretjega reda sv. Ludovika smo proslavili s sv. mašo za tretji red, med katero je bilo ljudsko petje. Moški tretjerredniki pa so ta dan prejeli skupno sv. obhajilo.

Naklo pri Kranju. Pri nas smo poživili skupščino tretjega reda. Dolgo časa smo dremali in treba je bilo glasnega klica: Zdramate se, vstanite iz spanja! Ta klic smo slišali v nedeljo 10. septembra, ko je prišel k nam v Naklo komisar tretjega reda iz Ljubljane, p. Odilo. V treh govorih nam je razlagal veliko ustanovo sv. Frančiška Asiškega. Vsa fara ve zdaj natančno, kaj je to tretji red, kakšne milosti nam naklanja in kakšne dolžnosti nam nalaga. V naši fari imamo že skoraj 30 let samostojno skupščino tretjega reda. Spočetka je šlo prav lepo. Skoraj 80 članov je bilo sprejetih takoj ob ustanovitvi. Od teh jih je polovico že pomrlo ali se jih je preselilo drugam, tako je starih udov komaj še nekaj nad 40. V nedeljo pa je bilo sprejetih lepo število novih članov, tako, da nas je zdaj vseh skupaj blizu 70. Po popoldanski pobožnosti smo imeli zborovanje v župnijski sobi, kjer smo se marsikaj lepega in koristnega pogovorili in sklenili. Izvolili smo tudi novo predstojništvo samih agilnih članov, tako da se obeta nakelskemu tretjemu redu vesela pomlad, ki bo kmalu naši fari prinesla bogato jesen. Določili smo tudi posebne poverjenike in agitatorje za Cvetje. G. urednik, boste videli, kako boste prijetno prese-nečeni, ko bo v Ljubljano prifrčala velika bomba novih naročnikov našega tretjerrednega glasila! (Sem res radoveden. Ur.) Našo skupščino bo vodil naš dobri g. župnik Janez Filipič. Mesečni shod imamo vsako četrto nedeljo v mesecu.

Stopiče pri Novem mestu. V nedeljo dne 13. avg. smo imeli pri nas vizitacijo tretjerredne skupščine. Med seboj smo imeli vizitatorja p. Silvina, ki nas je v svojem govoru navduševal za Frančiškove vzore. Za vse smo p. vizitatorju iskreno hvaležni. Posebno zahvalo pa smo dolžni tudi našemu vnetemu vodidelju g. župniku Smoliču. Vdani tretjerredniki.

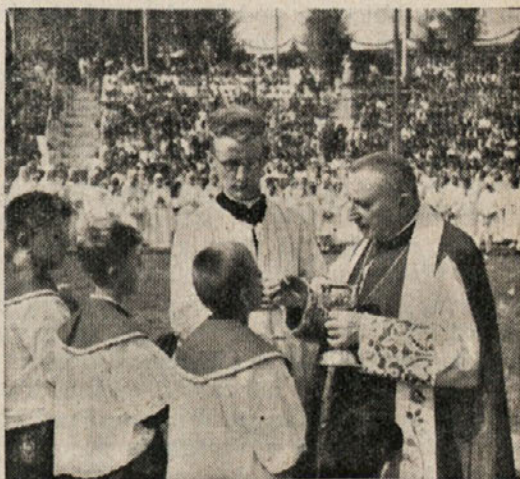
Ljubljana. Tretjerredniki ljubljanske skupščine bomo priredili četrto nedeljo v mesecu, t. j. 22. oktobra romanje k sv. Frančišku v šiško. Spodobi se, da vsaj enkrat na leto pohitimo v edino slovensko cerkev sv. Frančiška, ki nam je tako blizu in ki je umetnina, da jo občudujejo domačini in tujci. Najprimernejši čas za to je seveda mesec oktober, ki je mesec našega očeta sv. Frančiška. Ob štirih popoldne se bomo zbrali pod oboki veličastne cerkve in bomo tam opravili svojo pobožnost. V cerkvi bo najprej cerkveni govor, nato bomo zapeli litanije Matere božje. Vab-

Ijeni ste vsi tretjeredniki iz Ljubljane, z Viča, iz Šiške in z Rocna. Če boste prišli prej, bomo pred pridigo molili serafinski rožni venec s petjem. Po pobožnosti bo češčenje svetinje sv. Frančiška. Na svidenje!

Govor ljubljanskega vladike dr. Gregorija Rožmana mladini, dne 29. julija zjutraj na Stadionu.

Kristus Kralj te je poklical, draga mladina!, da se mu pokloniš ob tem veličastnem kongresu. Prišli ste iz vseh krajev Slovenije, ter napolnili veliki prostor okrog oltarja. Kakor žareče polje cvetja ste, sredi med vami pa je Jezus, ki širi svoje prebodene roke in vas blagoslavlja. Blagoslavlja vas, da bi ob Njem preživeli svojo cvetočo mladost, ter dozoreli v dobre muže in žene. Mnogo jih je, ki so hoteli priti. Želeli so si, da bi se z vami zbrali okrog Njegovega oltarja, da bi skupno z vami prepevali Jezusu čast in slavo. Nišo mogli priti; toda zbrali so se

Lavantinski škof obhaja mladino

doma po farnih cerkvah ter tam molijo ob tabernakljih k Jezusu. Vsa slovenska mladina se je danes zbrala ob Jezusu. Vsa slovenska mladina danes pravi: »Glej, Jezus, tukaj smo. Ukazuj nam, mi poslušamo!« Poslušajte! Čujte, kaj vam Jezus govori: Vaš kralj sem, bodite moji otroci, kakor sem bil jaz vaš, najbolj vaš takrat, ko sem umiral na križu in za vas prelił svojo kri. Bodite moji, da boste z menoj kraljevali vso večnost. Vi pa mu odgovarjate: »O Jezus, saj smo tvoji, povej nam, kaj naj storimo!«

In Jezus vam pravi: »Bodite mi zvesti, držite se vere, ki nikdar ne preide.« In mu odgovarjate: »O Jezus, verujemo v Te in nikdar ne bomo nehali verovati. Pomnoži nam našo vero!«

Jezus pa vam spet govori: »Upajte v me, ne bojte se ničesar na svetu, nič se vam ne bo zgodilo! Z vami bom vse dni do konca sveta. Ostanite v moji ljubezni, darujte mi svoja srca, da ostanem v njih in v njih prebivam!«

O, otroci, saj imate mehka srca. Z vsem navdušenjem odgovorite: O Jezus, radi te imamo, Tvoji smo in Tvoji hočemo biti. Vsak dan vlivaj v nas svojo veliko plamtečo ljubezen, da te bomo ljubili z vsem srcem, tako, da se bodo ob tej naši ljubezni vnela tudi druga srca, ki Te še ne ljubijo. Zvesti bomo Tebi in Tvojemu namestniku v Rimu, svetemu očetu, ki je poslal k nam svojega poslanca. O predragi, Jezus je med nami v drobni, neznatni hostiji, namestnik papežev je med nami. Zato mu slovesno obljubimo:

»Jezus, Ti si kralj naše mladosti! Mi hočemo, da ostaneš kralj vsega našega življenja!« Amen.

Romanje Velikih Franciškovich križarjev na Brezje.

Že v začetku velikih počitnic smo nameravali Veliki Fr. križarji pokloniti se kraljici slovenskih src — Mariji Pomagaj na Brezjah, pa nas je zadržal kongres Kristusa Kralja in taborjenje v Hotavljah. Zato smo napravili romanje tik pred novim šolskim letom, 7. septembra. Okrog 20 fantov-študentov je korajžno prihitelo na ljubljansko glavno postajo v zgodnji jutranji uri. Seveda je bilo nekaj zaspancev med njimi, ki so pripihali zadnji trenutek, tako, da nismo vedeli ali sopiha lokomotiva, ali zdehajo zaspanci. Spremljal nas je p. voditelj, ki je na Brezjah pred oltarjem Milostne podobe daroval sv. mašo, med katero so fantje vneto prepevali in molili ter prejeli skupno sveto obhajilo. Fantje so se priporočili Mariji za pomoč v bližnjem šolskem letu, prišli so se pa tudi zahvaliti Mariji za dosedanje uspehe. Nekateri so prihiteli, da izpolnijo obljubo dano Mariji: »Če bom izdelal pri popravnem izpitu...« Te obljube bi seveda ne bilo treba v križarskem priročniku, če bi se bili križarji zavedali svoje viteške časti med šolskim letom in bi bili izvrševali prvo svojo dolžnost, namreč: pripravljati se vestno za šolo.

Po zajtrku, ki nam ga je bogato naklonil frančiškanski gvardijan dr. p. Hadrijan, smo se nabasali na lojterski voz, ki nam ga je pripravil Brezjan, ki zastopa na vsem Gorenjskem vitko linijo, g. Bolé. Peljal nas je, oziroma njegovi iskri konjiči so nas potegnili na Koroško Belo. Od tu smo jo peš mahnili čez blejsko Dobravo skoz Vintgar na Bled. Med potjo smo se ustavili v dobnavski cerkvi, kjer smo Marijo ravno opoldne pozdravili z angelskim pozdravom. Pred vhomom v Vintgar pa smo se malo pokrepčali. Mnogi v Vintgarju še niso bili, zato občudovanja divjih naravnih lepot tega prekrasnega kota Slovenije ni bilo konca.

Da smo vmes malo zapeli, malo zavriskali, se malo pošalili, to se razume samo ob sebi. Zato utrujenosti niti čutili nismo. Imeli smo res svetilo sonce — Kristus! Ob pol treh smo nenadoma ob pogledu na Bled spoznali, da res »...dežela Kranjska nima lepšga kraja, kot je z okol'šno ta podoba raja...« Najprej je bilo treba omesti pajčevine po naših želodcih. To je spretno napravila obilna rižota in sveža salata v znani restavraciji Cirman. Seveda smo morali čakati eno uro, da so nam pripravili. Mi smo pa ta čas porabili, da smo si ogledali prelepe slikarije v veličastni blejski farni cerkvi, ter se po čolnu zapeljali na otok, kjer smo zapeli iz

polnih grl Marijino pesem, vmes pa smo zibali »zvon želja«. Upam, da je vsak imel v srcu takrat plemenito in vzvišeno željo, ki jo je izrazila pesem »Vodi Marija po pravi nas poti, da nas nobena skušnjava ne zmoti!«

Po kosilu smo imeli prosto zabavo na jezeru s skakanjem v valove blejskega jezera. To se nam je tako dopadlo, da nas je precej pozabilo na odhod in smo morali na vso moč hiteti, da smo še zadnji trenutek ujeli vlak na Lescah ob sedmih zvečer. Neredne zamudnike je p. voditelj pošteno oštel, kar mu seveda nihče ne zameri.

Ob pol devetih smo se poslavljali na ljubljanski glavni postaji. Ali ste rekli vsi p. voditelju ... hvala lepa ... in ... lahko noč ... ? ... Amen.

Starše dijakov in dijakinj opozarjamo, da naj preskrbijo svojim sinovom in hčerkam dober verski list. Verski list dijaku pomaga živeti notranje življenje, reševati različne dvome, spremljati in usmerjati sodobno njegovo življenje. Zato skrbni starši ne bodo pustili svojih otrok brez verskega lista. Sedanjemu dijaštvu je najbolj primeren verski list »**Naša Zvezda**«, ki bo izhajala na 14 dni, z bogato vsebino in lepimi slikami. Cena za vse leto je samo Din 10.— (za nedijake Din 15.—). Pišite takoj dopisnico na Upravo Naše Zvezde, Ljubljana, Streliška ul. 12./II.

MATE ERNIČ:

Španski mučenci

Alvarez di Sorto.

(Nadaljevanje.)

Pravzaprav se je storilo mlademu človeku, kakršen je Alvarez bil, ob misli na bližnjo smrt, malo težko. Zunaj sivih zidov je, čeprav v jesenski vlagi in pod sivimi oblaki, dehtela mladost. Kdo, ki je mlad, bi ne bil rad živ? Kdo bi se življenja ne oklenil s toliko ljubeznijo, kakor mlad človek?

»Umreti! Zakaj umreti?« je razmišljal Alvarez, top za bolečine, z očmi uprtimi v strop in z rokami pod glavo.

Zakaj umirati in krvaveti, ko je pa življenje tako lepo? Mlad sem še, življenje mi je cvet in mladost pomlad! Jaz naj umiram, izpustim dušo in zaprem oči? Čemu? Zaradi nekaterih v zrak vrženih besed? Zaradi tradicije, ki je v naši katoliški družini? Saj mi ni treba drugega, ko zasmejati se duhovniku, vreči vanje nekatere psovke, morda pljuniti na križ in pohoditi Boga!«

Alvarez di Sorto se je premaknil na ležišču, široko je razprl oči in se pognal ko tiger na razmočena, blatna tla.

»Proč, izkušnjavec!« se mu je streslo telo v svetem boju.

»Česa čakamo, bratje?« se je okrenil k jetnikom. »Morda smrti? Ne bojmo se je! Ne morejo nam ubiti duše, če nam ubijejo telo. Duh je večen, kakor njegov Stvarnik. Mi verujemo v odrešenje. Bratje, molimo, da nam Bog sam izkaže milost...«

»Kaj ti je, Alvarez?«

Mati, suhljata in postarna ženska, ki je bila morda nekoč lepa, kakor so lepe španke južnih, sončnih krajev, se je sklonila nadenj, ki so mu oči drhtele v čudni vročici.

»Kaj ti je, Alvarez? Ves goríš!« je skrbela zanj.

»Nič mi ni, mamica! Le tako čudno se mi zdi vse skupaj. Kaj čakajo, zakaj ta strašna tišina, ta moreči mir? Zakaj ne pridejo pome in me ne vedejo ob zid, kakor so vedli tistih devetdeset danes zjutraj?«

»Ne misli na to, Alvarez! To je še daleč. Govoriva rajši o očetu, o sestri, o bratih, ki živijo sami, brez naju, v upanju in pričakovanju, da na sončnega dne sprejmejo z ljubeznijo in z nasmeškom!«

»Ah, mamica«, je hitel Alvarez, »ali ni naša smrt lepša, stokrat lepša od vseh drugih?«

»Ne misli na smrt, Alvarez! Ti si mlad, ne bodo te postavili ob zid!«
Vrhu stopnic, ki so vodile v klet, so se škripaje odprla težka, železna vrata. Šest miličnikov se je vstopilo ob njih. Šest ljudi, divjih, poraslih obrazov, ki so spremljali žrtve k pogrebu. Na vratih se je vstopil mož, ni mu bilo trideset let. Vojska in neprestano ubijanje sta napravila iz človeka zver.

Gledal je po mračnem, zatohlem prostoru, dolgo, dolgo. Oči so se slednjč privadile temi. Iz žepa je potegnil umazan papir, seznam tistih, ki so jih gnali v klavnico.

Bili so mnogi starejši moške, dve na smrt blede ženi, nekaj otrok in lepo dekle. Vsega skupaj trideset ljudi.

Počasi so se poslavljali od svojcev. Brez solze v očeh, z nasmeškom in neskritim veseljem. Saj so vedeli, zakaj gredo v smrt. Umreti za Španijo in za Kristusa, to jim je bilo najvišje. To je bila zanje sreča, ki je v življenju niso morda nikdar slutili, pa so jo vendar čakali in našli. Počasi so se trgale roke iz dolgih objemov. Obrazi tistih, ki so ostali, so bili orošeni od joka. Oni pa, ki so odhajali, so imeli v licih prečudno svetlobo in jasne oči.

Alvarez je poznal mnoge med njimi. Ko so stopali mimo njega, je klečal in prosil blagoslova.

»Vzemite me s seboj!« je iztezal roke za odhajajočimi.

Mati ga dvignila in ga vedla do pograda. Pa Alvarez je bil neučakan. Iztrgal se ji je in je planil k lini; ničesar ni videl, lina je bila previsoko. A zdelo se mu je, da je tako čisto blizu onim, ki so šli po palmo.

Od zunaj je bilo slišati pesem, ki je zvenela, kakor hvalnica ob velikih praznikih. Mnogi jetniki so prihiteli k lini in zavzeti poslušali. Drugi so sklepali roke in molili za vztrajnost bratov. Vsa srca so drhtela v pričakovanju nečesa, kar se je morda ponavljalo že stotič, pa jim je bilo iz dneva v dan svetejše in veličastnejše.

Nenadoma je vse utihnilo. Ostra povelja so odmevala med zidovi, po prostranem, tlakanem dvorišču. V to sveto tišino je udaril droben, srčkan otročji smeh in klic:

»Mama, glej, kako tički letajo!«

»Fuego!« je kliknil razjarjeni poročnik. Puške so prasknile, enakomerno, v močnem, rezkem strelu. Nato še in še...

Petkrat so jeknile puške, petkrat so se jetniki spogledali med seboj, po petem strelu so se odmaknili obrazi od line, brez besede ko nemi. Vrnili so se vsak sebi, ta k molitvi, oni k razmišljanju.

Alvarez je držal mater za roko in je trepetal. Oči ni bil odmaknil od line, čeprav ni ničesar videl.

»Ali ni lepo, mamica?«

Mati se mu je tožno nasmehnila in ga pobožala po vlažnih laseh. Ovila ga je z roko in ga vedla proč. Dal se je voditi povsod. Kamor bi šla mati, tja bi šel Alvarez. In Alvarez je bil sveto prepričan, da bo mati umrla z njim vred.

Čez čas so ga klicali pred poroto.

Alvarez se je nasmehnil materi, ki ga je prekrižala in poljubila.

»Misli na Kristusa!«

»Na Kristusa Kralja!«, je živo povzel Alvarez.

»Na Kristusa Kralja!« je bežno ponovila mati in ga pogladila po verigah, ki so mu oklepale nežne, mlade roke. Konec prihodnjic.

P. EVSTAHIJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Na dvoru.

Še neki drugi dogodek je pripomogel osvetliti svetnikovo podobo pred pogledom sveta, namreč povabilo na dvor. V tistem času je kralj Filip II. v resnici želel spoznati brata Salvatorja, ne iz gole radovednosti, temveč da bi prejel moč od njegove svetosti; zato je pisal tedaj kraljevemu namestniku, naj mu ga pošlje v Madrid.

Majnika meseca leta 1560. se je brat Salvator preko Gerone napotil v glavno mesto. Ko so ga povedli pred samovladarja, je vzkliknil: »Jezus, Marija! Bog, ki Vas je ustvaril, naj Vas blagoslovi! Toda čemu neki mi je Vaše Veličanstvo naročilo, naj pridem? Kaj bi se pač moglo videti na siromašnem frančiškanskem kuharju?!« Kralj ga blagonaklonjeno povabi, naj se vsede. Brat Salvator uboga. Pod nogami se je znašla bogata svilnata blazina. Priprosti brat je vedno hodil bos, zato je imel noge prašne od potovanja, na blazini je ostal prah in, ker kralj ni dovolil, da bi se kdo poslej dotaknil te blazine, so na njej ostale sledi vtisnjene od Salvatorjevih nog. Nekaj časa nato je pa kraljica Izabela, ko jo je napadla huda mrzlica, naročila, naj ji denejo na glavo blazino brata Salvatorja ter je takoj ozdravela.

Razgovor med kraljem in Salvatorjem se je nadaljeval.

»Poklical sem Vas«, — reče ljubeznivo kralj Filip II. — »ker morava jaz in kraljica priporočiti Vašim molitvam naša kraljestva in naše ljudstvo, da bi namreč naše ljudstvo ostalo redoljubno ter pošteno in zlasti stanovitno v veri. Slišal sem, kakšne in kako velike čudeže izvršuje Bog po Vašem posredovanju, zato Vas prosim, blagovolite priklicati na moj kraljevski dvor in na ves ta narod blagoslov iz nebes!«

»Bog je dober« — odgovori kralju brat Salvator — »in kadar človek prosi kaj takega, kar je pravično in sveto, ga Zveličar vselej usliši na priprošnjo svoje presvete Matere. Tudi Bog ravna v tem primeru kakor Vaše Veličanstvo: včasih se Vam ne zdi nevredno poveriti važne zadeve kakemu služabniku, ki ni plemiškega rodu, pa ga vpeljete v službo s podelitvijo svoje lastne oblasti. Tako se je Bog posluževal tegale nizkega orodja, ne da bi se oziral na mojo siročino. Seveda bom v molitvi prosil dobrega Boga, naj ohranja in varuje Vaše države in utrjuje španska ljudstva v zvestobi do njihovega kralja in naj jih stanovitno potrdi v katoliški veri.«

Kralj se je razjokal.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Iz misijonskega dela na Kitajskem

Misijonska poročila, ki jih objavljajo »Les Annales des Franciscaines Missionnaires de Marie« iz raznih krajev obširne Kitajske, zopet prinašajo pretresljive slike in opise strašnega gorja, ki ga preživljajo kitajska mesta pod brezobzirnim obstreljevanjem japonskega letalstva. Žrtve gredo v tisoče.

V provinci Hupé eno mesto za drugim okuša vojne grozote. Za Hupé je prišla vrsta na provincijo Sečuan. In povsod isti prizori. Japonska letala včasih po cele tedne mirno preletavajo kraje in mesta, ne da bi vrgla eno bombo, da postane prebivalstvo brezskrbno, ko nekega dne prihrumi kar po več letalskih eskadrilj, ki obsujejo nesrečne ljudi s celimi tonami razstreljiv. Bolnišnice in dispanzerji FMM so mahoma prenapolnjeni umirajočih in težko ranjenih, pogostokrat se morajo tudi šolski prostori in delavnice spremeniti v dvorano za ranjence. Civilno prebivalstvo, noro od strahu pred bombardiranjem, včasih kar v naskoku zavzame hiše FMM, ki jih kot »kué fang tzé« (t. j. evropska hiša) smatra za varnejše: če ne morejo skozi glavna vrata, vzamejo lestve in preplezajo obzidje. In vse te stotine, razen bolnikov, je potem treba hraniti, ne le nekaj dni, temveč dostikrat cele tedne. V operacijskih dvoranah so pa zdravniki in redovnice noč in dan na nogah, dokler naval ne mine. Poleg svojega samaritanskega dela redovnice umirajoče krščujejo in ranjence poučujejo v resnicah sv. vere. Mnogi se pozneje spreobrnejo in začno novo življenje.

Strašna so razdejanja, ki so posledica sovražnih naletov. V Kingšov-fu (Hupé) je okrog 30 bomb porušilo 300 hiš, števila mrtvih pa sploh niso mogli določiti. V malem trgovskem mestu ša-Jang je bilo ubitih 1000 vojakov, ranjenih še več. Iz Wanhsiena (Sečuan) poroča provikar škofa Wanga p. Ignacij Č'en generalni predstojnici FMM, da je 4. febr. letos 18 letal v 3 skupinah trikrat bombardiralo mesto in vrglo 93 bomb: 3 so zadele stolnico in škofijsko rezidenco. Stolnica je le še kup razvalin: stoje le še stene in nekaj stebrov, od obeh zvonikov enega sploh ni več, od drugega štrli proti nebu ena stena, rezidenca je uničena. Začeti bodo morali znova.

Istočasno s temi je tudi poročilo m. Kaliste iz Šanghaja, ki opisuje njene razmere in položaj v tem vele mestu. Pisano je 20. januarja t. l.

»Ob pol polnoči bi Vas rada povabila na najino kitajsko večerjo, piše misijonarka. Če bi Vam, gospodi, ugajala, ravno ne vem, pa za nas, Kitajce, je to nekaj imenitnega.

Glejte, takale je: Sredi mize stoji skleda gosto kuhanega riža, sama zrna, brez vode in soli, okrog pa male skodelice s praženim ali kuhanim zelenjem, zmešanim z mesom. Pa vzameš svojo skodelico, jo napolniš z rižem, povrhu pa naložiš prikuhe; potem pa v usta . . . Moja tovarišica, ki hoče biti že popolna Kitajka, je s paličicama, jaz pa tega še nočem tvegati, ker bi morala najbrže s paličicama v roki ob polni skledi od lakote umreti. — Če hočete, pa Vas enkrat povabim na to večerjo . . ., pa saj že vidim, kako se Vam obrazi daljšajo . . .

To je bilo ob poldvanajstih ponoči; zdaj je pa že druga jutranja ura, ko se morem oddahnuti in v nedeljskem jutru pohiteti k Vam, najdražji: toliko je bilo dela, da še dihati ni bilo časa; zdaj pa bo bolje do jutra . . .

Tudi pri Vas v Evropi se kuha vedno bolj. Ali je res premalo dobrih in stanovitnih duš, da bi zabranile jezo božje pravičnosti? Moj Bog, tu pri nas na Kitajskem moramo še vedno čutiti strašne posledice te vojske. Kar vse je obstalo. Me moramo biti še vedno begunke in, človeško rečeno, so nam vrata v naš prejšnji dom za vedno zaprta. Saj bolnišnica in kolegij nista naša — evropska, temveč delo g. Lo-ja, torej kitajsko. Kar je pa kitajskega, pa Japonci lahko brez vsega zasedejo.

Še vedno je tu 2000 japonskih ranjencev, ki jih prevažajo sem iz vseh delov Kitajske. Kako torej upati, da nam bodo naše povrnili. Saj delamo, kar se da, in jih je več že precej hudo zbolelo; delamo še vedno v 3 begunskih bolnišnicah in v tej, kjer sem jaz. Pa prešle bodo tudi dobrodelne ustanove, ki nam pomagajo vzdrževati bolnišnice. Kaj pa potem? — Pa kaj, saj je vse za Boga in duše in božja Previdnost čuva nad svojimi! Čemu temno gledati v bodočnost. Občudujem naše predstojnike, ki jih samo brezmejno zaupanje v božjo dobroto more še vzdrževati pokonci. Kar slepo po božjih potih hoditi, za Križanim, za duše, — to je življenje misijonarjev.

Kaj pa z Vašo Kitajko? — Še vedno je med najbolj zdravimi, najmočnejšimi in najbolj delažejnimi. Ker primanjkuje moči, sem kar sama zaprosila, naj me še puste v nočni službi. Že peti mesec poteka, ko jo opravljam z vedno isto tovarišico Poljakinjo, tudi študentko. Bojim se pa še vedno, da bodo rekli, da je to preutrudljivo, ker navadno traja nočna služba samo tri mesece. Pa ne boj se, mama, prav nič se ne čitim utrujeno; nasprotno: tako sem se že privadila, da se bo pozneje kar težko odvaditi. V kolikor imava čas, pridno študirava. Zdaj že tudi lahko čitam kitajske knjige, seveda, če niso pretežke. Poleg tega že prav dobro govoriva z bolniki, — ah, kako je to imenitno, ko si človek lahko pomaga —, in jih poučujeva o Bogu: sestra moške, jaz pa ženske. — Ko bi Vi videli, kako so te preproste duše žejne Boga, kako samo čakajo, da jim ga kdo razkrije in kolika je sreča misijonarja, ko jim lahko o Bogu in Njegovi ljubezni govori.

Še nekaj imam na srcu. Mama, v zadnjem pismu sem Ti bila omenila belgijsko gospo. Mnogo mi je zaupala. M. prednica mi je rekla, da ni izguba časa, ki ga prebijem ob njeni postelji, saj gre za rešitev uboge, že 30 let od Boga ločene duše. Kolikorkrat mi je bila dana prilika, sem jo skušala obrniti k Bogu, — pa vse zastoj. Zdaj se je vrnila domov. Pa ne bo nikdar ozdravela in jaz bi tako rada, da bi se vsaj pred smrtjo še vrnila k nam, da bi našla milost spreobrnitve. — Mama in Vi drugi, za ubogo dušo gre! O, prosim, pomagajte v molitvi, da jo zadene žarek usmiljenja božjega. Uboga, se je z 20 leti prepustila svetu in poganu, uživala ljubezen in razkošje sveta in moža pogana, ostala 30 let ločena od Boga in ga še zdaj, ko jo božje usmiljenje z boleznijo obiskuje, ne more najti.

Res, kaj je svet in njegovo uživanje, kaj njegov konec? Moj Bog, kako se v tem uboštvu čutim brezmejno srečno in bogato!

Kaj naj še h koncu povem? Da molim za Vas, najdražji, neprestano in za vsakega posebej, da Vas v molitvi in ljubezni spremljam ves dan. Vem, da molite, zlasti Tvojo molitev, mama moja, čutim; pa Vas vendar še prosim, pomagajte mi, da ne bom samo polovična misijonarka, da ne bom omahovala v ničemur, četudi stane boj in križanje lastne narave. Saj vse preide in mine, žejne duše pa le čakajo, da jim z našimi žrtvami pomagamo najti življenje.

(Se nadaljuje.)

J. MAGNUSSEN - P. MARKO. O. M. Cap.:

Življenje kapucinskega br. Jurija

Nekoč je ležal bolan velik dobrotnik in prijatelj samostana. Br. Jurij gre k njemu in opazi veliko nevarnost bodisi iz okoliščin bolezní ali pa po višjem razsvetljenju. Bolnik pa se je tako malo zavedal svoje nevarnosti, da je br. Jurija še celo povabil na obed na velikonočni ponedeljek. Dan vabila pa je bil: velika sreda. »Oh, kaj obed?« reče br. Jurij. »Nebesa, nebesa!« Bolnik pa vpraša: »Ali moram že umreti?« Br. Jurij odvrne: »Tega nisem rekel. Pa če hočete ozdraveti — (namreč na duši) — storite to-le: Jutri je veliki četrtek, ko je ljubi Jezus postavil zakrament sv. Reš-njega Telesa. Spovejte se prav dobro in skesano in prejmite sv. obhajilo, kot bi bilo zadnjikrat, pa boste ozdraveli (na duši). Bolnikovim hčeram pa je zunaj naročil, naj vse preskrbijo za bolnikov pogreb. Bolnik je ubo-gal. Pokopali so ga — na veliki ponedeljek.

Br. Jurij zaupa v božjo previdnost, pomaga dušam v vicah.

Ker je br. Jurij živel z mislimi v nebesih, je trdno zaupal v božjo previdnost tudi v vsakdanjih potrebah. Božja modrost, dobrotljivost in vsemogočnost so ga nagibale, da je sebe in vse, kar se mu je pripetilo po-lagal v skrbne roke Očeta. Vse mu je bilo prav, kar mu je ljubi Bog poslal — veselje ali žalost. To pravilo je drugim priporočal, a se ga je tudi sam natančno držal. Dobro je vedel, kakor njegovi predstojniki in nekdanj frančiškanski p. gvardijan sam, da njegove naravne moči ne zadostujejo za spolnjevanje težavnih samostanskih dolžnosti. Dobro je vedel zlasti po onem hudem padcu, pri katerem je dobil telesne poškodbe, da nikdar ne more vršiti, kar bi lahko zahteval red in njegova goreča ljubezen od njega. Ravno tako pa je bil tudi prepričan, da, če se hoče Bog počenega kozarca poslužiti, lahko to stori. »Brez Boga ne morem ničesar, toda v Kristusu, ki me krepi, pa vse premorem«, je imel navado reči.

To je dokazal v dejanju.

Kakor je bil brezskrben za svoje telo, tak je bil z ozirom na zbirco živil. Mirno, kratko je povedal dobrotnikom, čemu je prišel, če bi mogli kaj prispevati za samostanske potrebe. Na zbirci ni bil vsiljiv in nadležen, ampak vedno enak bodisi, da je kaj dobil, ali pa bil prazen odslovljen. Zaupal je samo v Boga. Nikdar ni bil varan v svojem zaupanju. Ljudje so ga radi obdarovali in sicer z najboljšim. Obilnih zakladov bi bil lahko na-bral za samostan, če bi bil hotel. A sprejemal je po navodilu sv. Frančiška Asiškega le to, kar je bilo zares potrebno za samostan. Bal se je bogastva

— v hiši uboštva. Predstojniki so dobro poznali br. Jurija in njegovo ljubezen do uboštva. Vsako jutro so mu podelili blagoslov, ko je odhajal. Nikdar ni trpel samostan pomankanja. Čeprav je pri več svetih mašah skoraj vsaki dan stregel in še-le nekoliko pozneje se podal na zbirco, je vendar pravočasno in obilno nabral, kolikor je potrebovala samostanska družina.

Br. Jurij je skrbel za ubožce v samostanu in zunaj samostana. V njegovem jerbasu je bilo vedno kaj prihranjenega za zunanje reveže. Dobrotniki so mu marsikaj podarili v to svrho. V svoji ljubezni do bližnjega je priskrbel perilo, obuvalo, obleko za revne matere in otroke. Celo revnim duhovnikom je pomagal.

Njegov glavni oskrbnik in shranjevalec darov, ki so mu jih prinašali dobrotniki za reveže, je bil samostanski prijatelj in obenem njegov boter g. Bartoli. Ljudje so to dobro vedeli in so mu nanosili živila ali pa denar. Večkrat so bile poslone zelo velike vsote denarja — a brez podpisa pošiljatelja. — Borgelo, policijski ravnatelj in guverner Rima, poznejši kardinal, je nekoč povabil br. Jurija po svojem tajniku k sebi. Že ob prvem sestanku je začutil veliko spoštovanje do njega ter mu poslal drugi dan 5 cekinov kot začetek poznejših prispevkov za Jurijeve reveže. Vse dni življenja mu je ostal glavna opora in zvest prijatelj.

(Se nadaljuje:)

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Francoski predsednik — častni kanonik.

Vsakokratni predsednik francoske republike je častni kanonik več stolnih kapiteljev, tako lionskega, orlanskega in še nekaterih. Obenem mu pristoja naslov patrona vseh francoskih cerkva ter patrona matere cerkva, sv. Janeza v Lateranu. Ti častni naslovi in predpravice so prešle nanj kot naslednika nekdanjih kraljev zaščitnikov cerkve. Danes kajpada malo čudno zveni: predsednik republike, laik, morda protestant ali zagrizen framason, pa

častni kanonik in patron cerkva. Priča pa o širokogrudnosti in brezmejni potrpežljivosti cerkve, ki niti takim, ki jo stiskajo in preganjajo ne preklicuje enkrat danih častnih naslovov in predpravice.

Križ se vrača v šole.

Rdeča Barcelona, središče in žarišče komunistične strahovlade, dobiva zopet krščansko lice, bolj krščansko, kot pred civilno vojno. Križ se vrača v šole in druga javna poslopja. Slovesno se vrača. V tamkajšnji stolnici najprej križe slovesno blagoslove. Nato jih ob obilni udeležbi ljudstva in uradnih za-

stopnikov obešajo povsod, kjer se vzgaja nov rod. Ob raznih slavnostnih mladinskih prireditvah škof sam obesi križ na častno mesto, v znamenje, da mora biti novi rod, rod Križarjev.

Kar trije črni škofje.

Katoliški črnici so že imeli svoje škofe. A da bi istočasno kar tri dobili, kot jim jih je sedanj sv. oče dal, to se je menda prvič v zgodovini zgodilo. Ti so: Msg. Ignacij Ramarosandrata za Madagaskar, Msg. Jožef Kiwanuka za Ugando in Msg. Jožef Faye za Senegal. Nedvomno bo to dvignilo zaupanje črncev v katoliško cerkev. Kajti splošno so črnici nezaupni do belih, tudi do katoličanov in katoliške cerkve. Seveda bi katoličanov in katoliške cerkve ne smeli v en koš metati. Cerkev črncev ni nikdar smatrala za manj vredne. Katoličani pa v tem pogledu marsikje niso brez krivde. Kar ne morejo zatajiti neke antipatije napram njim. Zato so tam, kjer skupaj prebivajo, kot n. pr. v Ameriki, spreobrnjenja črncev h katolicizmu sorazmerno pičila. Čas bi že bil, da bi vsaj katoličani človeka ne sodili in cenili po politiki.

Žalostna ugotovitev.

Ameriški škof John F. Noll, izdajatelj najbolj znanega katoliškega lista »Sunday Visitor-Nedeljski tovariš«, je ugotovil, da nemoralen tisk doseže 60 milijonov Amerikancev, tedaj polovico vseh. Število raznih nemoralnih publikacij ceni na 15 milijonov. Med njimi je veliko število tako umazanih, da je prepovedano jih po pošti pošiljati. Razpošiljajo jih tajnim potom. Narod, ki se v taki izmeri ob nemoralnem blatu naslaja, mora s skrbjo gledati v bodočnost.

S smrtjo mu groze.

Svetovno znani radio-apostol duhovnik Karel Coughlin, ki hudo pri-

jema komuniste, je dobil grozilna pisma, da bo na letošnji »Praznik dela« z življenjem plačal, če jih ne bo prenehal napadati. Posebno jih je razkačil z grožnjo, da jim bo krščanska fronta, če treba, na Francov, to je španski način posvetila. Tega ne slišijo radi. Ni prvič, ko so ga hoteli na ta način oplahiti. Enkrat je že bomba eksplodirala pod njegovo hišo, ne da bi napravila posebno škodo. Pa mu ni zamašila ust. Če mu bodo res na ta način za vedno zamašili usta, bo imela pač socialna pravica enega mučenca več.

Apostolski bogoslovci.

Bogoslovci St. Mary's semenišča v Baltimoru vsak teden enkrat obiščejo vse tamkajšnje mestne bolnišnice, da bolnike potolažijo in skušajo zgubljene k Bogu nazaj privedi. Prošlo leto so s svojimi obiski 11 krivovercev oz. brezvercev spreobrnili in 32 praktičnih odpadnikov zopet z Bogom in Cerkvijo spravili. Za ta svoj apostolat so ustanovili lasten odsek »Bratovščine sv. Kamila«, katere namen je duhovna oskrba jetnikov in bolnikov. Lep apostolat za bodoče posvečene apostole Kristusove.

Za praznik Kristusa delavca.

Že dalj časa delajo na to, da bi dobili ta nov praznik. Posebno Francija se navdušuje zanj. Zdaj je priprijela še Amerika. V brooklynski škofiji v državi New York so zbrali 300.000 podpisov v ta namen. Gotovo bodo sledile še druge škofije. Amerika želi, da bi bil ta praznik na »Praznik dela«, ki je tamkaj državni praznik, ki ga obhajajo prvi ponedeljek septembra. Tako bi bil zopet en civilen praznik katoliško krščen, kot jih je bilo že več.

Zrakoplovsko romanje v Lurd.

Pred par leti so v Franciji začeli s tem romanjem. Vsako leto se slovesnejše vrši. Letos se ga je udele-

žilo kakih 30 aeroplanov, vojnih in zasebnih. Vsak je pripeljal večje število romarjev. Poleg poklicnih zrakoplovcev zračne sile, so bile med romarji družine v svetovni vojni padli aviatikov in odlični veterani svetovne vojne raznih narodnosti, ki bivajo v Franciji. Med njimi sta bila dva vojvode, en markiz, dva generala in več častnikov. Ta romanja je zamislil zdaj slepi polkovnik Delaney. Letos so romarji ostali v Lurdu tri dni. Sprejel jih je bivši lurški, odnosno tarbski škof, sedanji lyonski kardinal Gerlier. Med drugimi slovesnostmi so imeli tudi slovesno zadušnico za padle aviatike v svetovni vojni.

Baje sta le katoliško poročena.

Bivši albanski kralj Zogu namreč in njegova katoliška žena grofica Geraldina Appony. Tako ve povedati njena sorodnica Muriel Scherr-Thoss. Dobila sta od papeža spregled od zadržka različne vere; seveda pod običajnimi pogoji. Kot poseben pogoj pa je sv. oče še stavil, da se bosta isti dan, ko bosta mohamedansko poročena, tudi katoliško poročila. To se je tudi zgodilo. Poročil ju je neki albanski duhovnik. Ista priča obenem zagotavlja, da je bil tudi njun prvi otrok katoliško krščen v njeni zasebni kapeli.

Terezija Neumann še živi.

Tudi naše časopisje je razneslo vest, da je znana zamaknjenka in zagonetka znanosti Terezija Neumann v Švici umrla. Kaj bi bil vzrok njene zgodnje smrti, ker jih ima šele okrog 40, niso vedeli povedati. Poročilo se je izkazalo za neresnično. Iz Bazla v Švici so to vest uradno dementirali.

Spreobrnjen časnikar.

Poznan ameriški časnikar Haywood Broun, predsednik tamkajšnje »Novinarske zveze«, je prestopil v katoliško cerkev. Mnogi mu podti-

kajo razne postranske namene. Zato zdaj piše knjigo, v kateri bo dal javen odgovor oz. zagovor za svoj prestop. Sicer je pa glavni vzrok za ta korak že razodel. Izpovedal je: »Že sem videl Abrahama. Ponovno sem bil že v smrtni nevarnosti. Takrat sem pogledal nazaj v svoje življenje in sem marsikaj našel, česar moja vest ni in ni mogla odobravati. Ker samega sebe nisem mogel odvezati in si olajšati vesti, sem začel iskati takega, ki ima oblast me odvezati. Našel sem ga v katoliški cerkvi.« Menim, da bo ta njegov odgovor raznim klevetarjem zadostoval in marsikaterega še malo pogrel.

Mussolinijev nečak novomašnik.

Prvi bližnji sorodnik Mussolinijev se je oklenil duhovskega stanu in nedavno v škofiji Forli zapel svojo novo mašo. V svojem zahvalnem govoru pri slavnostnem obedu se je spomnil tudi svojega strica in mu izrekel zahvalo za vse, kar je storil za domovino.

Kulturno delo katoliške cerkve.

Le nekaj številke, ki pričajo o njem. Po misijonski statistiki iz l. 1938. vodi katoliška cerkev po vsem svetu 33.635 ljudskih šol, 3565 srednjih šol, 221 učiteljskih pripravnic in 5 vseučilišč, na katerih študira tisoče kristjanov in poganov. Dalje vzdržuje 711 bolnišnic, 2814 lekarn, 108 hiralnic. Končno celo vrsto tiskarn z različnimi drugimi prosvetnimi zavodi. A kdo bi mogel vse njeno kulturno delo v številke strniti. Kljub temu pa je v očeh naprednih nazadnjaška in cokolja kulture.

Prebivalstvo vatikanske države.

Zadnje štetje prebivalcev vatikanske države izkazuje 741 državljanov. Med njimi je 566 Italijanov, 117 Švicarjev, 11 Francozov, 11 Nemcev, po 1 iz Belgije, Holandske, Norveške, španske in Madžarske. Toda le 31 je rojenih papežkih dr-

žavljanov. Poleg teh je še 212 takih, ki se točasno nahajajo v mejah vafikanske države, ker so v njeni službi, a niso njeni državljani. Všteti niso študentje, ki le začasno stanujejo v njej in delavci, ki iz mesta prihajajo vanjo na delo.

Pridiga francoskega župana.

Župan neke podeželske francoske občine Morbihan, je na svoje rojake, ki se otepajo naraščaja, naslovil sledečo javno pridigo: »Brez morale ne bomo ničesar dosegli. Narod bo izumrl... Vse gmotne žrtve za narodno obrambo bodo zaman, če bodo zibelke prazne. Nikake nevarnosti bi ne bilo, če bi bila vsaka občina kot je Morbihan, katero imam čast voditi. Stanovski zapisnik potrjuje mojo izjavo. V zadnjih devetih mesecih sem zabeležil 66 rojstev in samo 24 smrti. Moji občani slede meni, ki imam devet otrok. Pripomnil bi le še, da so moji občani krščansko vzgojeni in so krščanskim načelom zvesti ostali. Od 380 šolo obiskujočih otrok jih 350 hodi v katoliško šolo.« Mor-da bo ta županova pridiga učinkovitejša, kot naše glede tega vprašanja.

Kolodvor z lastno kapelo.

V Rimu delajo nov glavni kolodvor, vreden Rima. V načrtu je tudi posebna kapela v podzemlju. Dvomim, če so še kje drugod pri gradnji novega kolodvora mislili na to. In vendar je kapela na kolodvorih v naših dneh naravnost potrebna. Kjer te potrebe ne čutijo, kažejo, da imajo za posvečevanje Gospodovih dni malo smisla. Koliko jih ob nedeljah navsezgodaj hiti ven iz mesta po malo svežega zraka. Kdo bi jim zameril. Mnogi bi radi prej zadostili svoji nedeljski dolžnosti. Toda, ali v bližnji cerkvi ni tako rane maše, ali se pa boje, da bi bili prepozni za vlak. S kapelo na kolodvoru in po ranih vlakih urejena služba božja, bi jim to omogočila. Čast Mus-soliniju, ali kdorkoli je že v načrt rimskega kolodvora spravil kapelo.

Mehika pribežališče grešnikov.

Največ kolovodij poražene rdeče Španije se je zateklo v rdečo Mehiko. Med njimi sta tudi zadnji predsednik Negrin in zunanji minister Alvarez del Vayo. Komunisti so jih kajpada z velikim navdušenjem sprejeli. Tudi vladni minister Garcia Telles jim je šel v Vera Cruz naproti, da jih pozdravi. Narod kot tak jih je pa z: Doli s komunisti, doli s krvniki! sprejel. Da ga pomirita, sta Negrin in del Vayo šla v Guadalupe na božjo pot.

B) REDOVNI

Časten obisk.

V ponedeljek, 28. avg., proti večeru, nam je preč. P. provincial kratko sporočil: »Okrog $\frac{3}{4}$ na 6 pride g. ban Dr. Marko Natlačen obiskat Rocno!« Seveda smo se razveselili tako častnega obiska. Saj slovenskega bana Rocno še ni videlo. In res točno, kot je bilo napovedano, je njegov luksuzni avto komaj slišno zavozil pred našo rezidenco in iz njega sta izstopila g. ban in P. provincial. Ker je bil visoki gost prvič tu, si je najprej vse ogledal, zlasti novo tiskarno in lep park. Potem smo pa podomače malo pokramljali in pogreli še nekaj spominov iz študentovskih let, nakar se je, vedno zaposlen, zopet odpe-ljal proti Ljubljani. — Gospod ban, hvala lepa za poset!

Naši mladi.

Živahno počitniško življenje na Rocnem je s septembrom zamrlo. Ljubljanski kleriki, ki so tu preživel svojo počitnice, so se vrnili. Bogoslovci bi jih sicer lahko še delj časa uživali, pa so se morali prilagoditi gimnazijcem, ki prej začno svoje šolsko leto. Njihova skrbna mamica, P. Karol Dijak, ni pustila, da bi se njegova družina delila. Kjer so mladi ljudje, je jasno, da je življenje, včasih že skoraj razposajeno. Upam, da sta jih naš zrak in Sava dobro potempljala za novo naporno

šolsko leto. Njihovo število se je za dva pomnožilo, za enega se pa še bo. Dva sta namreč končala svoj novicijat v Kamniku, naredila prve obljube in odšla v Ljubljano, nadaljevat gimnazijske študije. To sta **Fr. Placid (Leopold) Budna** iz Rajhenburga in **Fr. Rafael (Aleksander) Šešek** iz Ljubljane. Po sv. Frančišku, 7. okt., pa pride za njima še **Fr. Mavricij (Friderik) Šupan** iz Trbovelj.

Naši najmlajši.

Nanovo preoblečeni pa so bili 1. sept. sledeči novinci-kleriki: **Fr. Vendelin (Franc) Špendov** iz Dobráve, **Fr. Julij (Marijan) Tomšič** iz Ljubljane, **Fr. Atanzij (Karol) Lovrenčič** od sv. Trojice v Slov. Goricah, **Fr. Venancij (Franc) Kastelic** iz Prečne, **Fr. Polikarp (Anton) Brolih** iz Preddvora. Bog jim daj vztrajnosti, ker pot do oltarja je dolga in trnjeva.

Naša rocenska samostanska družina je pa za tri narasla. Za redovne tretjerednike so bili preoblečeni in bodo pozneje, tako upamo, kompetirali za prvi red: **Franc Urbančič**, iz Žužemberka, ki je dobil redovno ime **Fr. Štefan**. V oskrbi ima »Heidelbergerja«, pa ne pivo, ampak mali tiskarski stroj. — Potem **Bratomil Kozamernik**, z Viča pri Ljubljani. Njegovo redovno ime je **Fr. Herman**. On je pa linotipist v tiskarni. — Ter **Vincenc Osredkar**, iz Polhovega gradca, ki se bo poslej imenoval **Fr. Peregrin**. On je pa za vse. V čem se bo posebej izvežbal, se bo še videlo. Preoblečeni so bili po preč. P. provincialu 11. sept. Bog jih ohrani zveste izbranemu lepemu poklicu!

Na obisku domovine.

Iz Amerike je došel na obisk staršev in domovine Rev. Bernard Ambrožič, O. F. M. dosedanji urednik tamkajšnjega nabožnega mesečnika »Ave Maria« in župnik slovenske župnije sv. Štefana v Chicagi. A

pred odhodom iz Amerike je uredil vse potrebno, da se bo vrnil v angleško Kanado, v pomoč tamkajšnjim Slovencem. Že nekaj let je iz Amerike zahajal med nje, da jim da priliko zadostiti velikonočni dolžnosti. Smilili so se mu, ker so versko tako zapuščeni. Iskal je zanje in za Hrvate kakega duhovnika. Nazadnje se je pa sam odločil za ta važen izseljenski misijon. Jugoslovanske oblasti, tako doma kot v Kanadi, mu gredo jako na roke. Če bo le tja mogel.

Po Ameriki se mu je zahotelo.

Dolgoletnemu Amerikancu P. Kazimirju Zakrajšek, voditelju naše izseljenske akcije in župnemu upravitelju pri sv. Cirilu in Metodu se je po 12 letih zahotelo obiska Amerike. Odšel je tja kot odposlanec »Rafaelove družbe«. Posetiti namerava vse večje slovenske naselbine in jih zainteresirati za ožje stike z domovino, ki se zadnja leta toliko zanima za svoj izseljenski živelj in se žrtvuje zanj. Gotovo se bo z novimi idejami in pobudami vrnil, če mu le ne bo pot zastavljena. Srečen povratek!

In vse hudo zoper vas govorili...

V kitajskem misijonu Funing delujejo frančiškanske sestre Najsvetejšega Srca. Med drugimi vodijo tudi sirotišnico. In kaj so si izmislili satanovi agenti, da to njihovo bogoljubno delo onemogočijo. Začeli so okrog trositi marnje, da sestre otroke prodajajo in more. Da bi se klevetanje bolj prijelo, so hodili od hiše do hiše in kazali fotografije napol sežganih otrok. Neuko ljudstvo, zlasti pogani, jim je radi tega nasedlo. Na pohodu je bila prava revolucija proti sestram. Vedno glasnejši so bili klici: »Smrt sestram!« Ni se dalo pomiriti, dokler ni oblast odprla grobov v tem času umrlih otrok in jim jih pokazala, da niso bili ne prodani, ne sežgani.

Poljski kongres III. reda.

Dne 8. jul. se je vsa tretjeredna Poljska z mnogimi drugimi romarji zbrala na sloveči božji poti v Čestohovi, da proslavi 140 letnico organizacije III. reda na Poljskem. Zgrnilo se je skupaj okoli 100.000 ljudi s 300 svetnimi in 120 redovnimi duhovniki. Takrat pač niso slutili, da bo to versko ognjišče Poljske nekaj tednov potem v bojnem metežu.

Inocenc III. in Frančišek.

To sta dva velika reformatorja svojega časa, a tako različna v načinu reforme. Inocenc je kot papež reformator skušal sodobnike z močno roko zopet privedi na pravo pot. Frančišek pa si je prizadeval s silo svoje serafinske ljubezni isto storiti. Kdo izmed njih je bil v svojem stremljenju uspešnejši, je težko reči. To pa je nedvomno, kar se zadnje čase zopet krepko podčrtava, da je bil Frančišek s svojo ljubeznijo uspešnejši reformator, kot marsikak gromovnik njegovega časa, mogočen v živi ali tiskani besedi. Današnji reformatorji, če hoče-

jo biti uspešni, si morajo še bolj osvojiti Frančiškov način. Prav zato ga je rajni sv. oče postavil za patrona katoliške akcije.

Pomenljiva legenda.

Med Frančiškovi »Rožicami«^{se} nahaja tudi sledeča: Ko je sv. Frančišek umiral, je hudobni duh, ko je moral zapustiti nekega obsedenca izjavil: Bog je že sklenil, da hoče človeški rod radi njegovih grehov uničiti. Pa se mu je Sin božji znova ponudil, da hoče iti na zemljo, in vzeti nase grehe njenih otrok. Bog je to ponudbo sprejel in Sin božji je znova prišel na svet, a to pot se je v sv. Frančišku včlovečil. Radi njegaja je bilo svetu za nekaj časa še prizanešeno. Merešovski to ljubko legendo zlorablja v potrditev svoje umišljene zmote, da je sv. Frančišek nekak predhodnik kraljestva sv. Duha, ki bo kraljestvo ljubezni. Resnica je, da je kraljestvo ljubezni že tukaj, treba le, da ga tako pojmuemo, kakor ga je sv. Frančišek, da mora namreč v njem ljubezen imeti prvenstvo, ki je najsilnejša velesila, edina silnejša kot smrt.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

Šmarje pri Ljubljani. Dne 12. julija je umrla zgledna tretjerednica, postrežnica pri upokojenem g. dekanu, **Marjeta Bavdek**. Rojena je bila 12. jun. 1889 na Robu.

Že kot 14 letna deklica je bila sprejeta v tretji red sv. Frančiška, kateremu je ostala zvesta do smrti. Bila je tudi članica Marijine družbe. Veliko je storila za čast božjo: 25 let je prepevala slavo Bogu kot cerkvena pevka, pozneje je celo sama prevzela vodstvo cerkvenega zbora. Posebno vneto je podpirala tudi misijone z molitvijo in darovi, tudi v oporoki je zapustila delež misijonom. Dolgo vrsto let je zvesto služila g. dekanu.

Dobri Bog bo njeno gorečnost in zvestobo gotovo bogato poplačal, bratje in sestre iz tretjega reda, posebno oni, ki so jo poznali, pa se je bodo radi hvaležno spominjali v svojih molitvah.

Vodice. V molitev se priporoča vsem tretjerednikom pokojna sestra Ivana Bergant, ki je dne 3. sept. umrla v Utiku pri Vodicach. Naj v miru počiva!

Tretjereniki! Ali veste, da imamo svojo lastno tretjeredniško tiskarno? Ali ni to velika in ponosna misel? Ali pa je tudi že vsaki tretjerednik poslal svoj prispevek za tiskarno? Vedno imaš priliko. Pomagaj pozidati katoliško trdnjavo! Prispevek pošlji na Upravo Cvetja, Ljubljana, Marijin trg 4.

Nove knjige

Karmelski spomini. Ob 50 letnici samostana karmeličank na Selu. Izdal in založil Karmel na Selu. Natisnila Jugoslovanska tiskarna. Strani 143, s 16 slikami. Se naroča v: Karmel na Selu. P. Moste pri Ljubljani.

Vsaki spomini so zanimivi. Karmelski spomini, izdani za priliko zlatega jubileja našega Karmela, ki ga je obhajal sredi junija, so zanimivost svoje vrste. Razgrinjajo nam njegovo bogato notranje samostansko in duhovno življenje tega pol stoletja, o katerem nismo dosti vedeli. Življenje karmeličank je po poklicu tiho žrtvovanje za Boga in bližnjega. Karmeli so povsod duhovni svetilniki, ki daleč na okoli razganjajo duhovno temo. Mogočni strelovski so, ki privlačijo strele božje jeze in jih prevajajo v zemljo. Da, to je apotolat teh duš žrtev. Med nami naš Karmel že pol stoletja vrši ta vzvišen in vspešen apotolat. Kdor zna ceniti njegov pomen, zna tudi ceniti naš Karmel. Tak bo tudi z veseljem segel po teh njegovih spominih. In ko jih bo prebrane odložil, bo še višje cenil njegov versko-kulturni pomen za nas. Tretjerednice, ki imate svojo lastno nabožno knjižnico, naj Karmelskih spominov ne manjka v njej. Za vas so še posebno priporočljivo berilo, posebno radi opisane rasti več duš v bogopodobnost.

Zahvale.

Naročnica Cvetja iz Ljubljane se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za dobljeno zdravje po dolgi in hudi bolezni.

G. A. iz Teharja pri Celju. Zahvaljujem se Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Antonu za uslišano molitev. Njima sem se priporočila in sem bila trikrat deležna njune pomoči v težkih razmerah.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Neimenovana po frančiškanskem zakristanu 300 din; Neimenovana po dr. p. Angeliku 100 din; Prepeluh Jožefa za mis. in v čast sv. Antonu 50 din; Neimenovana iz Kamnika 10 din.

Za Armado sv. Križa: Pavlin Ana 114 din; Potočnik Marija 100 din; Borišek Marija 20 din; Brate Uršula 12 din; po 10 din: Skaza Matilda, Smodis Marija in Skaza Marjeta, Plaskan Alojzija, Sever Helena, Cajner Marija, Komar Marija, Berlot Marija; po 6 din: Turnšek Terezija; po 5 din: Mogel Elizabeta, Jurak Marija, Jurak Marija, Kmet Mici in Furlan N. skupno; po 4 din: Galovič Frančiška, Homelak Angela, Plevnik N., Bolte Terezija, Juvan Helena, Razpotnik Marija, Jager Jožefa; po 2 din: Mestek Fani, Pušnik Francka, Prentelj Marija, Bolarič Marija, Neimenovana; po 1.50 din: Knaflič Frančiška; po 1 din: Kondijevic Marija, Vozel Marija.

Darovi za tiskarno: Skupščina III. reda Begunje pri Cerknici 200 din; Slak Marija 100 din; po 30 din: Dečman Marija po frančiškanskem zakristanu, Neimenovana pri vratarju; po 22 din: Lipnikar Katarina; po 20 din: Erjavec Franc; po 15 din: Skoberne Franc; po 10 din: Marolt Cecilija; po 5 din: Pretnar Terezija, Blažević Pepca in Brezovar Matija; iz Novega mesta po 10 din: Kolman Pepca, Oblak N., Oberman Magd., Neimenovana, Butala Ana, Kosoglav Marija, Kastelic Marija, Oblak Kati, Neimenovana, Kapš Jožefa, Petančič Marija; po 5 din: Blažič Pepca, Brezovar Matija, Mušič Helena; po 15 din: Strus Polona.

Novi naročniki: Preč g. Horvat Franc, Vlč. g. Györköš Štefan kaplan Dolnja Lendava, Lečnik Marija, Pintar Pavel.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalična peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.